Совість не мучить: зраднику України з Луцька Тимощуку комфортно в росії



Фотоколаж: volyn.com.ua / chatgpt.com.

с. 9

ВОЛИНЬ

№ 47 (16 996)
Середа, 25 листопада 2026 року

Нас читають із 1939 року!
volyn.com.ua

4 820230 060010 >

t.me/Volyn_ZMI facebook.com/Volyn.ZMI x.com/Volyn_ZMI instagram.com/volyn_zmi



Незагойна рана

Герой з Волині: «Прошу вашого рішення про призначення мене до списку бойових військових частин»

Ігор Бернацький із Берестечка тричі просив перевести його з тилового підрозділу на передову. Коли нарешті домігся свого, йому судилося воювати лише три тижні... 28 червня 2023 року захисник загинув поблизу села Сторожове на Донеччині

Катерина ЗУБЧУК

— Влітку першого року війни Ігор служив техніком радіолокаційної системи посадки літаків у роті зв'язку військової частини А 0959, котра дислокувалася на Волині, – розповідає його дружина, Тетяна. – Одного разу, коли в нашому Берестечку й ближніх селах уже були перші загиблі, чоловік сказав: «Ти знаєш, я не зможу тут бути. Хай краще прийдуть сюди молоді, вчаться...» І він писав рапорти (перший датується 6-м липнем 2022 року). За третім разом, вже в 2023-му, його таки відправили на навчання на один із полігонів, а після цього – на Схід України.

«Хай краще прийдуть сюди молоді, вчаться...» – сказав Ігор і добровільно попросився туди, звідки йому вже не судилося повернутися.


Фотоколаж: volyn.com.ua / chatgpt.com. / фото з архіву родини БЕРНАЦЬКИХ.

Колись Ігор і Тетяна Бернацькі мріяли разом зустріти старість. Тепер вона береже кожну світлину коханого, а їхні спільні мрії живуть у її серці. Бо смерть може розлучити людей, але не здатна вбити любов...

Історія невимовного болю – на с. 3 і с. 12

Неспокійні серця

Фотоколаж: volyn.com.ua / chatgpt.com.



Юлія Євтушик уже чверть століття живе далеко від рідної Волині, але робить усе, щоб італійці пізнавали Україну, її історію та правду, яку неможливо забути...

Вітаємо!

Золота жінка із золотим серцем зустрічає своє 50-річчя

30 листопада разом із світанковим сонячним промінням золоті потоки з вітальних слів полинуть у світлицю горохівчанки Оксани ЩЕРБЛЮК

Директорка успішного та відомого в країні та Європі сільськогосподарського ПП «Макс Ком», депутатка Горохівської міської ради, бізнес-леді зі золотим серцем матері, меценатка, для якої немає чужого болю, не існує неможливого, коли йдеться про здійснення нової ідеї, хорошу справу та мир у рідній країні, зустрічає своє життєрадісне 50-річчя!

Зачаруються листопад і прийдешня зима, милуючись, як берегиню своєї сім'ї та родини першими задарують букетами з любові та вдячності чоловік Тарас, син Василь із дружиною Анною, внучок Остап. А жителі Горохівщини, Волині та багатьох регіонів України адресуватимуть іменинниці квіткові переведла за доброзичливість, мудрість лідерки, душевну світлість і духовність!

Є люди, поруч з якими теплішає на душі. Бо їхня сила – не лише в успіху, а й у вмінні дарувати добро, підтримку і віру в людей.

Шановна Оксано Володимирівно! Дорога Оксано!

З Вами завжди порядно, цікаво, справжньо, впевнено, гідно... Ваша вдача настільки привітна і щира, що навіть за сотні кілометрів легкокрило сягає найгарніших людських почуттів. Будьте найщасливішою зі своїми найдорожчими!

Нехай оберегами Вашого професійного покликання буде Ваша шляхетність і любов до людей, а серце сповнюється радістю від здійсненних мрій!

З роси Вам і води, ювілярко!

З повагою – друзі.



Оксана Щерблюк – успішна керівниця, мудра лідерка, щира меценатка і жінка, яка своєю добротою та працею заслужила повагу далеко за межами рідної Горохівщини.

Час передплати газети «Волинь» (індекс – 30 000) на 2027-ий рік настав!

Як нас передплатити, читайте – на с. 9

■ Пульс тижня

Хто більше заробив на туристах – Волинь чи Рівненщина?

Упродовж 2026 року компанії та фізичні особи-підприємці (ФОП) України перерахували до місцевих бюджетів 287,22 мільйона гривень

Раїса ІВАНЮК

Це на 23%, або на 53 мільйони гривень більше, ніж за аналогічний період минулого року. Порівняно з відповідним періодом 2021 року надходження майже подвоїлися, повідомляє Опендатабот. Львівська область за обсягом туристичного збору зрівнялася зі столицею. Від початку року обидва регіони спрямували до місцевих бюджетів по 55,21 мільйона гривень.

Найбільше річне зростання надходжень зафіксували на Рівненщині – на 47%, там надходження становлять 4,86 мільйона гривень. Таким чином Рівненська область обігнала за цим показником Волинську, де у січні-вересні було сплачено 4,5 мільйона гривень. ■

Підозрюваний посадовець зберігав удома 22 мільйони гривень

Керівник комунального підприємства обласної ради «Волинський обласний центр служби крові» Юрій Кременець вимагав у підлеглих відкати з їхніх премій

Ліна ВОГОНЬ

Під час обшуків вдома у підозрюваного знайшли понад 22 мільйони гривень готівки, повідомили в СБУ та прокуратурі. За даними слідства, директор зобов'язав працівників повертати йому частину преміальних виплат, нарахованих за серпень і вересень 2026 року. У разі відмови погрожував позбавити їх будь-яких премій у майбутньому.

Як йдеться в ухвалі Волинського апеляційного суду, підозрюваний – керівник комунального підприємства обласної ради «Волинський обласний центр служби крові» Юрій Кременець. Нині він перебуває під вартою, але може вийти під заставу в розмірі 266 240 гривень. Також суд відсторонив його від посади. Йому загрожує від п'яти до десяти років позбавлення волі. ■

На Волині розпочали доставку вакцини проти грипу до медичних закладів: 1590 доз для захисту медичних працівників. Це частина партії з 50 000 доз, яка надійшла в Україну для безоплатного щеплення вразливих груп. Серед вакцинованих – фахівці, професійна діяльність яких пов'язана з епідеміологічним наглядом, лабораторними дослідженнями збудників інфекцій та взаємодією з населенням.

ВОЛИНЬ

ЗАВДЯКИ ЦИМ ДОБРИМ ЛЮДЯМ І НАШИМ ПАРТНЕРАМ ІЗ «УКРПОШТИ» ГАЗЕТА «ВОЛИНЬ» ЩОТИЖНЯ ПОТРАПЛЯЄ НА ФРОНТ І В ГОСПІТАЛІ:

- **ТзОВ «Городище» Луцького району (директор Анатолій НИКОНЮК)**
- Нововолинський олійний завод (директорка Вікторія БУБЕЛА)
- **ТОВ «П'ятидні» Володимирського району (директор Валерій ДІБРОВА)**
- СГТОВ «Романів» Луцького району (керівники Віталій ЗАРЕМБА та Василь НАЗАРЧУК)
- **ПП «Макс Ком» Луцького району (директор з виробництва Тарас ЩЕРБЛЮК)**
- С(Ф)Г «Зоря» Луцького району (директор Степан САЙКЕВИЧ)
- **СГТОВ «Лище» Луцького району (директор Святослав КАРБОВСЬКИЙ)**
- ТОВ «ЕКО-ПАЛЕТ» із села Стобихівка Камінь-Каширського району (директор Іван СУХАЦЬКИЙ)
- **СТзОВ «Облапське» Ковельського району (директор Леонід САМЧУК)**



Ви теж можете допомогти у виготовленні інформаційних снарядів.
Приєднуйтеся!
Тел: 066 133 86 88.

■ Гучна справа

8 років за корупцію – і жодного дня за ґратами: як луцький депутат уникнув тюрми

Колишній очільник фракції ВО «Свобода» Микола Федік визнав провину й погодився викрити інших учасників корупційної схеми

Василь РОГУЦЬКИЙ

Вісім років позбавлення волі – і три роки випробувального терміну замість тюремної камери. Таким став вирок Вищого антикорупційного суду для колишнього депутата Луцької міської ради Миколи Федіка, який фігурував у гучній справі про багатотисячні доларові хабарі за сприяння забудові в обласному центрі Волині.

ВИЗНАВ ПРОВИНУ – ОТРИМАВ ШАНС ЗАЛИШИТИСЯ НА ВОЛІ

19 листопада Федік уклав угоду з прокурором Спеціалізованої антикорупційної прокуратури. Він визнав свою провину та зобов'язався сприяти викриттю інших учасників корупційної схеми.

В обмін на співпрацю зі слідством екс-депутат отримав можливість уникнути реального ув'язнення. Суд призначив йому вісім років позбавлення волі, однак звільнив від відбування основного покарання з випробуванням, встановивши трирічний іспитовий строк.

Це перший вирок у резонансній справі, в якій ідеться про ймовірне вимагання 140 тисяч доларів за вирішення земельних питань у Луцьку.



Фотоколаж: volyn.com.ua / chatgpt.com.

Микола Федік зобов'язався викрити інших учасників корупційної схеми.

140 ТИСЯЧ ДОЛАРІВ ЗА ЗАБУДОВУ ТЕРИТОРІЇ КОВЗАНКИ

У центрі корупційного скандалу опинилася земельна ділянка на вулиці Чорновола, де розташована льодова арена «Снігова королева».

Земля належить до комунальної власності Волинської обласної ради.

У липні 2025 року Луцька міська рада погодила детальний план території, який передбачав знесення ковзанки та спорудження на її місці дев'ятиповерхового житлового комплексу майже на 500 квартир. Однак для реалізації проєкту потрібно було ще змінити цільове призначення земельної ділянки.

Саме на цьому, за версією НАБУ та САП, і вирішили заробити окремі місцеві обранці.

Слідство вважає, що група депутатів міської та обласної рад домовилася отримати від колишнього народного депутата, підприємця Юрія Савчука 140 тисяч доларів за сприяння в ухваленні необхідних рішень.

> **Детективи задокументували передачу 110 тисяч та 15 тисяч доларів, а також подальший розподіл частини коштів.**

Гроші, за даними правоохоронців, планували розподілити так: 110 тисяч доларів – депутатам Волинської обласної ради та іншим учасникам домовленостей, ще 30 тисяч – двом керівникам депутатських фракцій Луцькради.

Детективи задокументували передачу 110 тисяч та 15 тисяч доларів, а також подальший розподіл частини коштів.

ХТО ОПИНИВСЯ У ВИРІ КОРУПЦІЙНОГО СКАНДАЛУ?

У матеріалах провадження фігурують відомі на Волині політики:

- **Микола Федік** – колишній депутат Луцької міської ради, ексголова фракції ВО «Свобода»;
- **Роман Бондарук** – депутат Луцькради;
- **Анатолій Вітів** – депутат Волиньради, керівник фракції ВО «Свобода»;
- **Ігор Лех** – депутат Волиньради, очільник фракції «За майбутнє»;
- **Юрій Поліщук** – перший заступник голови Волинської обласної ради;
- **Юрій Савчук** – колишній народний депутат, підприємець.

Водночас провину інших осіб, причетність яких перевіряє слідство, має встановити суд.

БОРОВСЯ З КОРУПЦІЄЮ... АЖ ПОКИ САМ НЕ ОТРИМАВ ВИРОК

Нагадаємо, 26 серпня 2026 року Микола Федік достроково склав депутатські повноваження.

А тепер – деталь, без якої ця історія була б неповною. У Луцькій міській раді Микола Федік очолював постійну депутатську комісію з питань законності, прав людини та боротьби з корупцією.

Тобто за посадою мав стояти на сторожі закону й протидіяти корупційним проявам. А зрештою сам визнав провину в корупційному злочині та отримав обвинувальний вирок.

Отака вона, боротьба з корупцією по-луцьки... ■

■ Сумні реалії

Чоловіків «відбивали» від ТЦК: у хід пішли кулаки, сокира й лопата

У Ковелі після сутички з групою оповіщення військовозобов'язаний утік, а в Нововолинську під час конфлікту розбили три вікна службового автомобіля. Подробиці обох інцидентів оприлюднив Волинський обласний ТЦК та СП, а відео подій розлетілися соцмережами

Ліна ВОГОНЬ



Фото: скріншот із відео Novovolynsk.info.

У Нововолинську конфлікт із представниками ТЦК завершився пошкодженням службового автомобіля. За повідомленням військових, один із місцевих жителів розбив лопатою три вікна машини.

ПАСАЖИРКА ЗАКРИЧАЛА – НА ДОПОМОГУ ЗБІГЛИСЯ ЛЮДИ

18 листопада в Ковелі стався конфлікт між групою цивільних людей, правоохоронцями та військовослужбовцями територіального центру комплектування і соціальної підтримки. Відео штовханини швидко розлетілося місцевими Telegram-каналами.

Як повідомили «Суспільному» в групі комунікацій Волинського обласного ТЦК та СП, військовослужбовці намагалися доправити чоловіка, який перебував у розшуку за порушення правил військового обліку.

За версією ТЦК, під час спілкування з водієм пасажирка автомобіля почала кликати на допомогу. На її крики збіглися сторонні люди.

«Вони завдали ударів військовослужбовцям ТЦК, намагаючись відбити військовозобов'язаного», – зазначили в терцентрі комплектування.

Скориставшись штовханиною, чоловік утік. Аби уникнути подальшого загострення конфлікту, група оповіщення залишила місце події.

СПОЧАТКУ ПОГРОЖУВАВ НОЖЕМ, А ПОТІМ ВТРУТИЛИСЯ ІНШІ...

Ще один конфлікт стався 11 листопада в Нововолинську. Цього разу, за повідомленням обласного ТЦК та СП, дійшло до погроз холодною зброєю та пошкодження службового автомобіля.

Як розповіли військові «Суспільному Луцьк», група оповіщення помітила біля одного з магазинів місцевого жителя. Побачивши представників ТЦК, чоловік забіг до складського приміщення й почав погрожувати їм ножем.

Згодом він назвав свої персональні дані поліцейським. З'ясувалося, що чоловік перебуває в розшуку.

За інформацією ТЦК, йому пояснили необхідність прибуття до територіального центру комплектування, однак той почав чинити фізичний опір. Тому його супроводили до службового автомобіля.

Та на цьому конфлікт не закінчився.

За версією військовослужбовців, у ситуацію втрутилася група місцевих жителів, які намагалися перешкодити їхнім діям. Один із чоловіків погрожував представникам ТЦК сокирою, а інший узявся за лопату й розбив нею три вікна службового автомобіля.

Відео інциденту також поширилося в соціальних мережах.

Так дві спроби доправити військовозобов'язаних до ТЦК переросли в конфлікти за участю сторонніх людей. І це на тлі війни, коли питання мобілізації дедалі частіше супроводжується гострим суспільним протистоянням. ■

■ Незагойна рана

Герой з Волині: «Прошу вашого рішення про призначення мене до списку бойових військових частин»

Продовження. Початок – на с. 1

Катерина ЗУБЧУК



Фото з архіву родини БЕРНАЦЬКИХ / Фотоколаж: volyn.com.ua / chatgpt.com.

У червні 1995-го Ігор і Тетяна Бернацькі пообіцяли бути разом у радості й горі. Через 28 років війна розлучила їх назавжди. А між цими двома датами було ціле життя, сповнене любові, надій і спільних мрій...

«КОЛИ БАГАТО ХТО ЇХАВ ЗА КОРДОН, МИ З ЧОЛОВІКОМ ВЕРТАЛИСЯ З ПОЛЬЩІ ДОДОМУ»

Якби можна було відкрутити «стрічку» життя назад й уявити, що ми зустрілися з подружжям Тетяни й Ігоря Бернацьких із міста Берестечка до великої війни, то наше спілкування було б – про їхню велику любов. І хоч саме з цього й тепер почалася розмова, та не покидала гірка думка про непоправне – як то війна увірвалася в їхнє життя й забрала коханого…

Юна Тетяна, уродженка села Воля Любешівська, що на Любешівщині, закінчивши восьмирічку, вступала в Луцьке педагогічне училище – вчительська робота була її мрією. Але не пройшла за конкурсом. І тоді вона, за порадою старшої сестри, котра на той час працювала в Берестечківському профтехучилищі № 27, поїхала в місто козацької слави. Стала студенткою цього училища, одержала диплом кравця легкого жіночого одягу й працювала в Любешівському ательє, де вона (вісімнадцятирічна дівчинка!) керувала бригадою з десятка чоловік. Але доля склалася так, що Тетяна повернулася в Берестечко, де їй запропонували посаду майстра виробничого навчання.

Кажуть, нічого випадкового в житті не буває. Так було й цього разу. Якраз того року, а це – 1994-й, сюди прийшов на роботу після Володимир-Волинського технікуму місцевий хлопець – Ігор Бернацький. Перше знайомство – суто в робочій обстановці – на якійсь нараді. А потім Ігор запропонував Тетяні піти в кінотеатр – якраз новий відкрився. «А чому б не подивитися фільм?» – подумала дівчина й погодилася. То й було їхнє перше побачення, тепле спілкування за кавою в невеличкому кафе. І от уже їхні стосунки перейшли від симпатії до взаємних почуттів. У червні 1995-го вони («дорослі, свідомі люди») одружилися, взяли церковний шлюб, відгуляли весілля і в Берестечку, і у Волі Любешівській. У кінці року народився їх єдиний син Андрій.

За словами Тетяни, з того часу вони з Ігорем були нерозлучні. І ось у 2016 році обставини складаються так, що Тетяна, взявши взимку 56-денну відпустку в училищі, поїхала на заробітки в Польщу, в місто Гродзильськ («треба було виплатити кредит за машину»). А потім вирішила залишитися ще за кордоном, бо платню на швейній фабриці мала за один місяць таку, як в училищі – за три, а то й більшу. І тоді чоловік якось написав: «Тань, я без тебе не можу тут бути. Шукай мені теж роботу». Болеславець, а потім – Любавка, що поблизу кордону з Чехією, – міста, де подружжя жило й працювало з 2017 й до початку повномасштабної війни. 24 лютого 2022-го все змінилося.

– Як тільки почули перші повідомлення по радіо, – Тетяна вертається спогадом до того тривожного ранку, – дзвонимо до сина: «Андрію, що там у нас робиться?» «Мам, будьте спокійні, працюйте. Це – теракти». Не хотів, щоб ми верталися, бо бачив, що в Україні – біда. Тим часом вже в перший день наш директор зібрав нас, українців, і говорить: «Я пропоную всім вам, як моїм працівникам, дзвонити додому, забирати свої родини сюди. Скільки зможемо – працевлаштуємо, подбаємо на влаштування дітей в садочки, школи чи інші навчальні заклади». Після його запитання, чи згідні ми на таке, Ігор відповів, не роздумуючи: «Ні, я не згідний, я їду додому. Ми їдемо». І коли багато хто добирався з України за кордон, ми з чоловіком верталися з Польщі додому. Ігор дав мені декілька днів на те, щоб навести порядок з податковою службою, позакривати всі рахунки, й уже 3-го березня ми були в дорозі. Наша керівничка, пані Беата та її молодша сестра, яка була в нас майстровою, везли нас своєю автівкою до Кракова, а то – 700 кілометрів, не взявши з нас ні копійки.

«ТАНЯ, Я ЗАМОВИЛА ПЛИТИ ДЛЯ «БРОНІКІВ» ІГОРЮ Й АНДРІЮ. КУПЛЮ – ПЕРЕШЛЮ»

Тетяна й Ігор Бернацькі приїхали додому 7-го березня, а наступного дня пішли у ЦНАП Берестечківської територіальної громади. Жінка розповідає:

– Пішли обоє з наміром записатися в територіальну оборону – як тільки ми приїхали з Польщі, то я сказала чоловікові: «Ігор, я йду з тобою – сама тут не буду».

І от ми в ЦНАПі, а дівчата, побачивши Ігоря, говорять: «О, добре, що ти прийшов. Тобі повістка є». І все вирішилося – відпало питання з територіальною обороною. Одне слово, я залишаюся вдома, а Ігор їде в Горохівський військкомат. Увечері того дня, правда, він ще був вдома, оскільки автобус, яким хлопців мали везти на місце служби, не повністю укомплектували. А 9-го березня, зранечку, їх відправили. Ігор потрапляє у війська Повітряних сил України. Перш він, маючи після армії спеціальність зв'язківця, служив у підрозділі, який дислокувався на Луцькому аеродромі. 11 березня аеродром бомбили. Дружина, звичайно, – в тривозі. А тут ще й пів дня нема зв'язку:

– В мене вже жах на душі. Десь близько першої години дня Ігор віддзвонився. «Я – живий. Все нормально. Ми розгрібаємо завали. Не хвилюйся», – заспокоїв мене. Тоді загинуло двоє військовослужбовців. Ігор якраз заступив на патрулювання й був на території аеродрому, а не в приміщенні, куди влучив ворог. А ті хлопці, які опинилися під завалами, спали. Невдовзі чоловік пройшов навчання, злагодження і його перевели на кордон. Він був у групі протиповітряної оборони у прикордонні з білоруссю. Їх точка знаходилася, скажемо так, між Луцьком і Ковелем.

І ось одного дня Ігор сказав дружині, що, крім командира підрозділу, котрий служив АТО, ні в кого нема бронежилета. А вона, ніби передчуваючи це, ще в дорозі з Польщі шукала варіанти, де можна роздобути якесь спорядження. Тепер, коли це питання стало невідкладним, її виручила пані Боґна, з якою Бернацькі подружилися, коли жили в місті Болеславець. Одного дня вона зателефонувала: «Таню, я замовила плити для «броніків» Ігорю й Андрію. Куплю – перешлю». Згодом, з вдячністю згадує жінка, пан Аркадіуш Кубацкій – директор швейної фабрики «Любатекс», де вони з Ігорем працювали, також допоміг купити для пані Боґни один комплект плит:

– Я шукала плити для обох. Син не служив, але він працював в охоронній фірмі – могли в будь-який момент забрати. Спитаєте, що мала з тими плитами робити? Звичайно ж, шити бронежилети. Я ж – конструктор-технолог (*Тетяна, працюючи в Берестечківському профтехучилищі, здобула заочно вищу освіту, й не одну.* **– Авт.**) Тож, опинившись біля «розбитого корита», знаходила в інтернеті інформацію й розробляла свої бронежилети. Спочатку, правда, скопіювала звичайний «бронік» часів АТО. А потім уже своє творила.

Виручила домашня майстерня, яку вони з Ігорем колись добудували, й де Тетяна могла шити на замовлення.

– Тільки ж вона мала, – каже жінка. – Хлопці привезли з Луцька розкрійну дошку, яку я замовила, а для неї вже нема місця. І тоді ми її поклали в найбільшій кімнаті – в залі. Один чоловік подивився на той розгардіяш і каже мені: «Я б своїй жінці не дозволив таке з хати робити». А я йому у відповідь: «Якби ти служив, то твоя дружина і без тебе це зробила б, не питаючись дозволу». Щодо Ігоря, то він завжди мене підтримував – в мене була свобода вибору. А тим більше, коли

«Ігор міряє бронежилет, а коли побачив, що хлопці сидять всі пригнічені, то сказав: «Я не буду його брати». Довелося заспокоювати: мовляв, можна ж по черзі користуватися.»

йшлося про пошиття бронежилетів, то точно не зважав би на безлад у хаті.

Це згодом у Тетяни буде спеціальна тканина для «броніків», плитоносок, розгрузок, яку надішле з Польщі пані Боґна, а спочатку шила з якогось уживаного, дуже грубого брезенту. Працювала на своїх виробничих машинах. Як пригадує, «це була мука, на пальцях – пухирі, шкіра злазить». Спогад про те, як вони із сином домовилися з керівництвом, щоб привезти бронежилет Ігорю на точку, де стояв підрозділ:

– Ігор міряє його, а коли побачив, що хлопці сидять всі пригнічені, то сказав: «Я не буду його брати». Довелося заспокоювати: мовляв, можна ж по черзі користуватися. Хто йде на чергування, той і бере. Я розгрузки пошила побратимам Ігоря. А коли хлопці в Берестечку налагодили зварювання плит із ресор (їх наші поліцейські випробовували на міцність на полігоні), то шила і бронежилети. Хоч вони були дуже важкі. Одна плита важила 7,5 кілограма. Дві плити – це 15. І уявіть собі військового, який має бігти, несучи на собі таку вагу, не рахуючи зброї та всього спорядження. Але на той момент ми мусили з чогось виходити, щоб по можливості забезпечувати військових засобами захисту.

Закінчення розповіді – на с. 12

Погляд



Валерій ЧАЛИЙ, політик, дипломат, громадський і державний діяч, колишній надзвичайний і повноважний посол України у США

НАТО в обмін на Донбас?

Хто такі американці, які поставили це питання?

Володимир Зеленський начебто заявив про Донбас в обмін на НАТО. «Американці поставили питання: «А якщо Україна буде в НАТО, Україна вийде з Донбасу?» Це було вперше», – сказав президент.

«Якщо американська сторона нам саме це підтвердить разом з іншими колегами по НАТО, то тоді я запитаю думку нашого суспільства: приймаємо чи не приймаємо? Я не маю права цього зробити на свій розсуд», – сказав Зеленський і додав: «Але потрібна конкретика, якої наразі ще немає, і все це в обговоренні».

В МЕНЕ ВСЬОГО КІЛЬКА ПИТАНЬ:

1. Чи знає про це НАТО і кожна з його країн? Чи не варто спочатку отримати рішення в країнах НАТО?

2. Що таке в цьому розумінні Донбас? Це – російська інтерпретація? Це свіжі, але такі, що віддають душком зради, ідеї про розподіл України на Галичину, Волинь, Слобожанщину, Сіверщину, Донбас тощо? Чи це Донецька область України?

3. Чого знову згадувати референдум, якщо такі питання референдумом не вирішують? Як казав класик: «Чого його пхати, якщо воно невпихуємо».

4. Хто такі американці, які поставили ці питання? Який в них статус? Якщо ті, що «за російський чебурек», то й не таке запропонують, але яка ціна таким ідеям?!

5. І взагалі, чому нам «дають по одному блюду» з цього буфету? Оголосіть весь список складних питань, але й серйозних компенсаторів чи якихось реальних надбань України.

У мене є також ідея: рф негайно виводить війська з України (включно з Донецькою, Луганською областю та АР Крим), а Україна зобов'язується не атакувати російську територію в її міжнародно визнаних кордонах, не скористається в наступні роки слабкістю росії для отримання шматків її територій і не буде ставити питання на цій сесії Генеральної Асамблеї ООН стосовно позбавлення незаконно захопленого росіянами місця в Радбезі.

Нормально? Нормально.

Але як це на практиці швидко реалізувати?! Так отож.



Якщо «продавати повітря» – то в цю гру можна грати й удвох!

КОМЕНТАР:

Володимир ФЕСЕНКО, політолог, директор Центру політичних досліджень «Пента», про пропозицію обміняти Донбас на членство України в НАТО:

– Не треба плутати думки та неформальні ідеї в закритих переговорах з офіційною позицією… На цей момент, це не є офіційною позицією США. Не здивуюсь, якщо з їхнього боку буде спростування. І з дуже високою ймовірністю ця ідея буде відкинута росіянами.

Також, про всяк випадок згадаю народну мудрість: «Обіцяти – не означає одружитись». Вступ до НАТО – це тривала процедура, яку може заблокувати будь-яка країна НАТО. А виводити війська з Донбасу треба до початку цієї процедури. Так що не треба сприймати всерйоз ці тактичні обманки. Головне в позиції американців, як і раніше, виведення українських військ з Донбасу. ■

У боях за Україну полягли мужні сини Волині

Олександр МАРТИШ – боєць із села Пальче Луцького району; **Володимир СЕРЕДА** – боєць із села Башлики, що на Ківерцівщині; **Артур ЯТЧЕНКО** – боєць із міста Луцька; **Ігор КОТЛОВЕЦЬ** – боєць із селища Іваничі; **Олег ПАШКО** - боєць із села Хотячів Володимирського району; **Микола КАНЬОВСЬКИЙ** – боєць із міста Берестечка; **Андрій ПРОФОРУК** – боєць із Луцька; **Олександр ГОЛУБ** – боєць із села Переспа, що на Рожищенщині; **Василь ПЕТРОВ** – боєць із міста Нововолинська; **Євгеній СУПЕНКО** – боєць із селища Благодатне Володимирського району; **Юрій НАПЛЕТА** – боєць із міста Луцька; **Василь СОСИНЕЦЬ** – боєць із села Гораймівка Луцького району; **Василь МАТВІЮК** – боєць із села Завітне, що на Ківерцівщині; **Леонід КИХТЮК** – боєць із села Риковичі, що на Іваничівщині; **Сергій КРОЧУК** – боєць родом із селища Голоби.

■ Пряма мова

«Не треба боятися роздратувати росію»

Найяскравіші за тиждень думки і цитати



Віктор ТАРАН, військовослужбовець, про наслідки руйнування Україною автомобільної частини Керченського мосту:

«Міст був головною артерією, через яку росія постачала пальне, боєприпаси і техніку до Криму. Тепер усе це доведеться везти поромами, які легко вразити, або сухопутним коридором через окупований південь, який давно в зоні дії наших дронів. Додайте до цього удари по російських НПЗ, і Крим ризикує зіткнутися з дефіцитом пального вже цієї зими. А якщо уламки арки перекрили судноплавний фарватер, то під загрозою опиниться ще й вихід із Азовського моря для російських портів.

Але є й символічний вимір. Міст будували як головний доказ того, що Крим «назавжди». путін особисто проїжджав ним за кермом вантажівки. Сьогодні цей символ лежить у морі. А ми вкотре довели, що для українських Сил оборони недосяжних цілей немає».



Сергій ФУРСА, фінансист, висміює безрезультативну зустріч путіна, Трампа та Сі у Китаї, яку помпезно називали «новою Ялтою» (за аналогією зустрічі Сталіна, Рузвельта та Черчилля у 1945 році):

«Зустріч трьох гігантів. путін, який 5 років бере Малу Токмачку. Трамп, який будує бальну залу, 100 разів вже переміг Іран і успішно здає тільки розумові тести. І Сі, у якого фондовий ринок шукає нове дно, демографія колапсує, а економіку рятують експортом, який дотується на «всі гроші світу». Хоча він, принаймні, ще не встиг влізти у війну, яку не здатен виграти. Мудрий воїн. Хоча, може, це «поки».

Оце от зустріч переможців. Чому тільки не в Ялті, от питання. Що ж заважає?».



Володимир АР'ЄВ, народний депутат, про Дональда Трампа, який виправдовував удар двох російських ракет по Польщі тим, що ракети були «невеликими» і «друг путін» нібито запустив їх «помилково»:

«Після зневажливого ставлення Трампа до «невеличких ракет» на Польщу, російські фашисти мають відчути безкарність. Їм не тільки не дали відповідь, їх навіть не насварили – грайтеся, мої любі, у свої смертельні ігри. Робіть що хочете.

Я буду дуже здивований, якщо путін не скористається нагодою відверто і зухвало принизити Альянс, де ключовий гравець називає агресора другом і потурає злочинцям. Страшний сон Рональда Рейгана. рашисти завжди лізуть туди, де не чекають особливого спротиву. Схоже, європейським країнам доведеться самостійно давати москві по зубах».



Зоя КАЗАНЖИ, журналістка, вважає, що знищення Керченського мосту наближає звільнення Криму:

«Крим має бути вільним. Кримські татари мають повернутися додому й повною мірою реалізувати свої права корінного народу. Бо Крим – це Україна. І Керченський міст – не вічний. Як і російська окупація. Не треба боятися роздратувати росію. Вона вже веде проти нас війну на знищення. А мир настає не тоді, коли жертва навчилася не дратувати нападника. А тоді, коли нападник більше не може нападати. Бо він – мертвий».



Ростислав ПАВЛЕНКО, народний депутат, про українські Майдани:

«Обидва рази Майдан починався не тоді, коли люди захотіли революції. А тоді, коли влада вирішила, що може дозволити собі те, на що суспільство згоди не давало. Майдан – це не спосіб життя українців. Це крайній наслідок руйнування довіри між державою і громадянами. І дуже небезпечно, коли можновладці починають плутати терпіння з покорою. Особливо під час війни.

Українці сьогодні витримують неймовірне. Воюють, працюють, допомагають, втрачають близьких, віддають останнє для перемоги... Величезна жертва заради держави дає людям ще більше підстав вимагати від неї чесності, відповідальності та поваги».



Борислав БЕРЕЗА, громадський і політичний діяч, колишній військовий, про рішення Данії не пускати до себе російських туристів:

«На росії чергова істерика. Через що? Данія запропонувала ЄС повністю припинити видачу туристичних віз росіянам і не визнавати небіометричні паспорти. Раніше стало відомо, що Данія планує у будь-якому випадку тимчасово обмежити видачу віз російським громадянам, поки триває війна росії проти України.

Найцікавіше, що бажання незалежної держави не пускати до себе дикунів із країни-агресора, викликало протест цього самого агресора. Дикунам місце – на болотах. А інші країни без кремля і його волання вирішать, як ставитися до рашистів».



Сергій МАРЧЕНКО, військовослужбовець ЗСУ, про тих, хто критикує удар по Керченському мосту, бо боїться «помсти» росії:

«Нагадую БАЗУ: 24 лютого 2022 року росія напала на Україну. Це не була помста за наш напад, бо ми на них ніколи не нападали. Не було ні атак на Керченський міст, ні атак НПЗ, ні атак пітєра і москви. Мститися ще не було за що. Вони просто напали на нас, атакували ракетами наші міста, енергетику, лікарні, мости. Я звертаюся до всіх свідків «відплати» за Керченський міст: якщо ви настільки тупі, що не розумієте причинно-наслідкових зв'язків, то просто заваліть писок і замовкніть, щоб ваша тупість не була такою помітною.

Ми обов'язково переможемо, як би не намагалися росіяни і наші обісцяні піддиванні стратеги звернути нас із нашого шляху. Армія працює!».



Ян ВАЛЕТОВ, письменник, про терористичні удари росії по цивільній інфраструктурі України:

«Ми маємо справу з терористами. Із закінченими негідниками, які, не маючи хисту й сил здолати нас у бою, б'ють по цивільних. Нічого несподіваного. Чого ми ще не знаємо про сусідів після 12 років війни? Дна там немає. Безодня і біси. Тримаємося». ■

■ З перших уст

«На Майдані серед сотень тисяч незнайомих людей відчував себе серед своїх»

Ти стоїш пліч-о-пліч із людьми, про яких майже нічого не знаєш. Звідки вони, чим заробляють на життя, що люблять і терпіти не можуть. Але в чомусь дуже важливому ви розумієте одне одного без слів

Петро ПОРОШЕНКО, п'ятий президент України



Фотоколаж: volyn.com.ua / chatgpt.com.

Петро Порошенко згадує Майдан, де сотні тисяч незнайомих людей стали своїми, бо їх об'єднали спільна мрія про вільну Україну та готовність захищати власну гідність.

Мене вночі розбуди, пам'ятаю кожен із тих днів. Як кипів гнів від несправедливості та любов до оточуючих. Як багато людей були готові прийти на допомогу зовсім незнайомим. І як сильно ми всі хотіли змінити свою країну.

Після побиття студентів на вулиці вийшли сотні тисяч українців. Люди сприйняли чуже приниження як власне. І європейський вибір, за який починали боротися на Майдані, став питанням людської гідності.

У кремлі так і не зрозуміли цієї особливості українців. Чому ми не хочемо жити так, як живуть у росії, де людину роками привчали до думки, що вона нічого не вирішує у власній країні.

Для українців незалежність держави завжди була тісно пов'язана з особистою свободою. З можливістю самим розпоряджатися своїм життям, мати власну думку, відстоювати справедливість.

Це ті цінності, з якими ми стояли на Майдані і які ми взяли з собою в подальше життя. Для мене вони залишалися орієнтиром і під час президентства, і після нього. Бо Майдан дав нам не тільки право змінювати країну. Він поклав на кожного з нас відповідальність за те, якою вона буде. І за це ми продовжуємо воювати сьогодні.

> **На Майдані українці довели, що гідність не продається, свобода не дарується, а незалежність не буває чужою справою.**

Війна показала, як багато українці готові витримати заради своєї країни. Але здатність витримувати труднощі й готовність миритися з несправедливістю – зовсім різні речі. Дуже важливо за ці роки не втратити в собі цього розуміння і щоб ми могли дивитися в очі тим людям, з якими стояли на Майдані тринадцять років тому. Бо зберегли те, у що тоді вірили.

З Днем Гідності та Свободи, який відзначили в Україні 21 листопада! ■

■ Позиція

«Не приховую, що я порохобот»

Відомий актор театру та кіно, зірка «Скаженого весілля» Назар Задніпровський натякнув, що його політичні симпатії, а саме прихильне ставлення до експрезидента Петра Порошенка може бути причиною того, що йому не дали дві держнагороди, на які його було подано

Ольга СОКОЛОВА



Фотоколаж: volyn.com.ua / chatgpt.com.

Відомий актор театру та кіно Назар Задніпровський не приховує своїх політичних симпатій і вважає, що саме через це двічі не отримав державні нагороди, на які його подавали.

51-річний Назар Задніпровський розповів, що із Порошенком він особисто ніколи не спілкувався, але не приховує, що є «порохоботом». «Жодного разу (*не зустрічався.* – **Ред.**)! Навіть звання народного артиста мені вручав не він, а Євген Нищук, який тоді очолював Міністерство культури. У 2017 році Порошенко нагороджував переважно військових. А от звання заслуженого артиста мені вручав Віктор Ющенко», – пригадав Назар.

«З Порошенком ми могли бачитися хіба що на якихось концертах або під час ювілею Театру Франка. На 95-річчя театру ми виступали, він був присутній, виголошував промову. Але щоб підійти, потиснути руку, перекинутися кількома словами – ні, такого не було», – зазначив він.

Акторові шкода, що він особисто поки не знайомий із експрезидентом. «На жаль, особисто ми не знайомі. Але того, що я порохобот, не приховую. І ось уже двічі я не отримав державної нагороди, хоча знаю, що мене подавали. Перший раз – після «Скаженого весілля». А вдруге – напередодні сторіччя Театру Франка», – поділився він.

«Мені зателефонували й сказали, що в Офісі президента хочуть нагородити мене орденом, але запитали, чи не влаштую якогось демаршу. Я відповів: «Я що, ідіот? Мені ж нагороду дає не особисто Зеленський, а держава». Але вони все одно перестрахувалися. Здається, перед тим був якийсь випадок у Львові, коли людина демонстративно відмовилася від державної нагороди. Не хотіли повторення ситуації. Хоча я вважаю, що державні нагороди – це одне, а політичні симпатії – зовсім інше», – наголосив Задніпровський. ■

Петро Порошенко побував у навчальному центрі «Десна» і передав військовим екскаватор, автомобілі багі, генератори, зарядні станції та дизельні обігрівачі. «Новобранці хочуть якнайкраще підготуватися до викликів, які на них чекають. Бути сучаснішими, технологічнішими й завжди на крок попереду ворога. Все це починається в навчальних центрах. Саме тому ми приділяємо стільки уваги системній підготовці нашого війська», – пояснив п'ятий президент.

■ «Підлабузники всіх країн...»

Трампу подарували бурштиновий трон. Тепер залишилося вручити корону!

Президент Польщі Кароль Навроцький вирішив здивувати американського колегу незвичайним презентом на 80-річчя. Причому про коштовне крісло не знали навіть польські дипломати

Марта САЛО

Фотоколаж: volyn.com.ua / chatgpt.com.



Королів немає, а трон уже подарували. Залишилося тільки з'ясувати, чи не замалий він для президентських амбіцій!

Короля немає, а трон уже є! Та ще й не простий, а щедро оздоблений бурштином – «сонячним каменем».

Саме такий незвичайний подарунок отримав президент США Дональд Трамп від свого польського колеги Кароля Навроцького на 80-річчя, яке відзначав 14 червня.

Щоправда, про цей презент стало відомо лише тепер. Як з'ясували журналісти польського телеканалу TVN24, про бурштиновий трон не знали ані Міністерство закордонних справ Польщі, ані польське посольство у Вашингтоні.

Публічно повідомлялося лише про офіційний подарунок – мармурову табличку від імені польського народу, призначену для майбутньої тріумфальної арки у столиці США.

А от справжньою родзинкою виявилося розкішне крісло роботи відомого польського майстра бурштинових виробів Луціана Мирти із Сопота.

Історія цього подарунка теж варта окремої розповіді.

У 2018 році майстер виготовив подібне крісло для тодішнього президента Польщі Анджея Дуди. Згодом президентська канцелярія замовила ще один екземпляр – уже для Дональда Трампа під час його першої каденції.

Однак вручити презент не вдалося. Американський президент так і не приїхав до Польщі після виготовлення крісла, тому бурштиновий трон роками чекав свого власника в майстерні.

І ось у 2026-му про нього згадали!

Напередодні червневого візиту Кароля Навроцького до США представники польської президентської адміністрації зв'язалися з майстром. Так незвичайний подарунок нарешті вирушив за океан.

> **Корону можна купити, трон – подарувати. Але ні мудрості, ні поваги народу за жодні гроші не придбаєш!**

Навіщо американському президентові трон, історія поки що замовчує. Можливо, як символ особливої поваги. А можливо, польські дипломати вирішили, що звичайними сувенірами Дональда Трампа вже не здивуєш.

Утім, подарунок породжує й інше запитання: де закінчуються дипломатичні люб'язності й починається надмірне догоджання світовим лідерам?

Адже президенти демократичних держав – не монархи, а обрані громадянами посадовці.

А трон, звісно, можна подарувати. Головне, щоб його власник не забув: у демократії найвище крісло все одно належить не королю, а народові! ■

■ Політична кухня

Уроки Шеньчженя: Кримським мостом до жодної «Ялти» вже не доїдеш

Намагання путіна знайти в Китаї «нову Ялту» абсолютно наївні й не мають шансів. Вони розбиваються як об історичний досвід, так і об «реалії на землі». І зустріч у Китаї це повністю засвідчила

Микола КНЯЖИЦЬКИЙ, народний депутат України, фракція «Європейська Солідарність»



Можливість Ялтинської конференції 1945 року була зумовлена унікальною ситуацією, яка склалася на той момент. Це була зустріч лідерів країн-переможців, які в той момент могли між собою ухвалити будь-яке рішення, і не існувало жодної держави, здатної цьому заперечити. Гітлерівська Німеччина та її союзники вже програли війну. Інші країни Європи та Азії, включно з Китаєм, лише звільнялися від багаторічної окупації та лежали в руїнах.

У всій світовій історії ніколи не було нічого подібного. Завжди існувало декілька «великих держав», з якими доводилося торгуватися й узгоджувати будь-які глобальні рішення.

Оскільки у 1945 році таких держав більше не залишилося, ці троє справді могли розподілити світ так, як їм заманеться, і нав'язати свої рішення іншим.

У 2026 році немає нічого навіть близько схожого.

США претендують на особливу роль у Північній півкулі, а також на статус головного торговельного та політичного партнера ЄС. І для цього американцям не потрібно ні з ким домовлятися.

Китай претендує на домінування у Південно-Східній Азії, а також на статус головного торговельного партнера ЄС. Пекін так само не потребує чиєїсь згоди на це.

На що претендує путін? росія продовжує висувати територіальні вимоги щодо України, а також ширші вимоги до європейської системи безпеки, які значною мірою повторюють положення російського ультиматуму 2021 року. Водночас перебіг повномасштабної війни засвідчив, що москва не має достатніх можливостей, аби силою нав'язати Європі та Україні той порядок, на якому наполягає кремль.

Звідки тут може взятися «нова Ялта»?

У Ялті 1945 року зустрілися лідери країн, які щойно перемогли в жорстокій загарбницькій війні. Там не було Гітлера, Муссоліні чи інших представників країн-агресорів. Натомість у Китаї путін пропонує фактично продати завершення війни, яку сам і розпочав.

> **путін може скільки завгодно натякати на розподіл цілого світу, але його програма-максимум – розподіл декількох областей Східної України.**

Тож, звісно, це ніяка не нова Ялта. путін може скільки завгодно натякати на розподіл цілого світу, але його програма-максимум – розподіл декількох областей Східної України.

росія – слабка країна із сировинною економікою та знищеним майбутнім. Єдине, чим вона може торгувати, – це власним безумством, відсутністю розуміння цінності людського життя, зокрема – власних громадян, і готовністю платити неприйнятну для будь-якого сучасного суспільства ціну за досягнення цілей, яких ніхто у світі не розуміє. Це має більше спільного з умовними Талібаном чи ІДІЛ, ніж зі світовою гегемонією.

Символом окупації Ялти та Криму російська пропаганда зробила Кримський міст. Але через усім відомі обставини цей міст тепер веде в нікуди. І до жодної Ялти ним уже не доїдеш. ■

Погляд



Ніна КОСТРУБА, позаштатний кореспондент газети «Волинь»

Діти мають вчитися. Але як бути, коли над школами літають ракети?

Через постійні повітряні тривоги на Волині знову загострилася суперечка між батьками: що важливіше – повноцінна освіта чи безпека? І чи можна взагалі протиставляти одне одному ці два права дитини?

«Якби ви вчились так, як треба, то й мудрість би була своя», – писав Тарас Шевченко. Ці слова згадуються нині особливо часто, коли йдеться про навчання українських дітей в умовах війни.

Середина осені для Луцька та всієї Волині була особливо тривожною. Постійні повітряні тривоги, постріли, вибухи... У соціальних мережах розгорнулися гарячі дискусії щодо доцільності очного навчання та можливого переходу шкіл на дистанційний формат.

Із цього приводу міська влада ухвалила відповідні рішення. Виконувач обов'язків міського голови Андрій Разумовський за підсумками оперативних нарад після російської атаки на місто розпорядився перевести частину навчальних закладів на дистанційний або змішаний формат.

Зокрема, батьки отримали можливість вирішувати, як навчатиметься їхня дитина – очно в класі чи дистанційно вдома. Для тих, хто залишається вдома, онлайн-навчання організовують в асинхронному форматі. Також було доручено повторно перевірити стан і готовність шкільних укриттів.

І тут постає непросте запитання: що відбувається з освітою в Україні?

«Ми живемо в часи, коли освіта стає привілеєм багатих. Якщо у батьків немає грошей оплатити приватну школу чи репетиторів, дитина залишається без знань», – читаю в одному з дописів у фейсбуці.

Своїми думками щодо очного навчання та можливого переходу на дистанційне поділилася й одна з матерів, чия донька навчається у Луцькій гімназії №4.

«Люди, наразі освіта для дітей перетворюється на розкіш. Мало того, що русня обстрілами не дає нормально налагодити навчальний процес, то ще й ми самі часом нагнітаємо паніку там, де для цього немає достатніх підстав.

Освітні витрати вже сягають глибин Маріанської западини. У Києві та містах по той бік Дніпра три повітряні тривоги на день – буденність. А в нас діти вперше за три місяці почали активніше спускатися в укриття і вже частині батьків припекло, бо їхні «бусінки» втомилися ходити сходами.

А тепер серйозно: де діти візьмуть знання, якщо не навчатимуться? І про яку безпеку ми говоримо, коли під час тривоги вони можуть залишатися самі на поверсі або спускатися у підвал будинку, що не є укриттям? Діти часто за дистанційку, аби не йти до школи. Але дорослі мають дивитися трохи далі.

І не треба мені розповідати про безпеку. Я все розумію, бо сама мама дуже чутливої дитини. Безпека важлива. Але й освіта – не розкіш, якою можна безкінечно жертвувати через страх».

Звісно, з усіма висловлюваннями авторки цього допису можна й не погоджуватися. Ніхто не має права дорікати батькам за страх за власних дітей, особливо під час війни. Адже немає нічого дорожчого за людське життя.

Але й тривога за майбутнє дітей, за якість їхніх знань, за втрачені можливості – цілком зрозуміла.

Як знайти розумну рівновагу між безпекою та освітою? Як зробити так, щоб російські ракети й дрони не позбавили наших дітей не лише нормального дитинства, а й повноцінного майбутнього?

Простих відповідей на ці запитання немає.

А що ви думаєте, шановні читачі? Чи повинні діти навчатися очно під час постійних повітряних тривог, чи все-таки безпечніше тимчасово перейти на дистанційне навчання?

Пишіть до редакції газети «Волинь»: 43016, м. Луцьк, вул. Ковельська, 2, або **на електронну адресу** volyn.nova@gmail.com.

У Луцьку різдвяний ярмарок працюватиме з 6 грудня 2026 року. Цьогоріч святкову локацію облаштують на Замковій площі. Лучан і гостей міста запрошують відвідати святкову локацію, яка працюватиме до 14 січня 2027 року.

Близько 50 000 чоловіків віком понад 25 років відрахували з ВНЗ України – в них забрали відстрочки від мобілізації. Як повідомляє Міністерство освіти, нові перевірки в університетах почнуться у січні.

■ Неспокійні серця

Фото з архіву Юлії ЄВТУШИК / Фотоколаж: volyn.com.ua / chatgpt.com.



У Форлі волинянка Юлія Євтушик зуміла об'єднати дітей і дорослих навколо пам'яті про Голодомор: через книжку, молитву й театральну постановку італійці відкривали для себе правду про одну з найстрашніших трагедій українського народу.

Завдяки волинянці в Італії українські діти зіграли трагедію, яку пережили їхні предки...

«Ще два роки тому в нашій громаді у Форлі про Голодомор узагалі не говорили й не згадували», – розповідає уродженка села Сереховичі на Старовижівщині Юлія Євтушик, яка переклала італійською мовою книжку лучанина Андрія Бондарчука «Уклін ангелу». А тепер завдяки її старанням про одну з найстрашніших трагедій українського народу дізнаються не лише дорослі, а й діти, які відтворили її у зворушливій театральній постановці

Катерина ЗУБЧУК

Ім'я волинянки Юлії Євтушик добре знайоме читачам нашої газети. Адже ми не раз розповідали про неї, оскільки завдяки їй книгу лучанина Андрія Бондарчука про Голодомор в Україні «Уклін ангелу» змогли прочитати італійці (невипадково ж вона, як і Андрій Іванович, обоє стали переможцями акції «Людина 2025 року» від газети «Волинь»).

Свого часу пані Юлія з радістю прийняла пропозицію автора, свого земляка, і взялася за переклад книжки, а потім довела справу до надрукування, презентації її в місті Форлі, де мешкає чверть століття. А нещодавно в Луцьку, у видавництві «Надстир'я» було надруковане друге видання цієї книжки італійською мовою. Символічно, що це сталося напередодні Дня пам'яті жертв Голодомору та масових штучних голодів в Україні.

Ми поспілкувалися з пані Юлею в соцмережах, вона охоче відповіла на наші запитання.

«ХОЧУ, ЩОБ КНИЖКА ДІЙШЛА ДО ІТАЛІЙСЬКИХ ЧИТАЧІВ, ЗОКРЕМА ДО МОЛОДІ»

– Знаю, що друге видання «Уклін ангелу» у вашому перекладі на італійську мову ви надрукували власним коштом – що вас спонукало до цього?

– Найперш – це бажання довести до кінця справу, яку започаткувала і в яку вклала стільки праці й душі. Для мене тема Голодомору дуже важлива – і як для історикині, і як для українки. Хочу, щоб про цю трагедію знали й тут, в Італії, щоб за історичними фактами побачили долі людей, їхній біль і страждання. Я досить активно співпрацюю з муніципалітетом міста Форлі, де живу вже чверть століття. Зокрема, з пані Лівією Гудзоне, котра опікується міжнародними зв'язками. У нас склалися добрі, дружні стосунки. Зараз вона активно співпрацює з Івано-Франківськом, а я хотіла б привернути її увагу й до Луцька. Намагаюся використовувати кожну нагоду, щоб більше розповідати тут про нашу Волинь, про Західну Україну, про Україну загалом та її історію.

– Ви з тих, хто не ставить, як кажуть, крапку, видрукувавши книжку: організовуєте презентації її, шукаєте шляхи популяризації.

– Так було й так, сподіваюся, буде й цього разу. Вже згадана пані Лівія пообіцяла допомогти з приміщенням для наступної презентації книжки. Найімовірніше, проведемо її вже на початку наступного року, адже зараз починається підготовка до різдвяних свят, і люди мають багато клопотів.

Була вже пропозиція провести презентацію в університеті в місті Форлі. Сподіваюся, що за сприяння пані Лівії вдасться про це домовитися. Якщо буде потрібно, сама звернуся до керівництва університету. Дуже хочу, щоб ця книжка дійшла до ширшого кола італійських читачів, зокрема й до молоді. Також є ідея поширювати книжку через відділ культури муніципалітету – передавати її до шкіл і бібліотек не лише Форлі, а й інших міст. Можливий варіант – закупівля якоїсь кількості примірників для цих закладів. Поки що конкретних домовленостей немає: я чекала, коли книжка вийде друком, щоб разом із пані Лівією, вже з примірником у руках, піти й запропонувати її.

– Друге видання книжки було надруковане у друкарні міста Луцька «Надстир'я». Цікаво, якою була співпраця з книговидавництвом?

– Окремо хочу сказати, що співпраця зі Світланою Політило – керівницею видавництва «Надстир'я» – була дуже тепла й приємна, й за це я їй щиро вдячна. Ми постійно були на зв'язку, обговорювали виправлення й уточнення. Оскільки попередній редактор не передав мені відредагованого тексту, я була змушена знову, від самого початку, вичитувати й коригувати книжку. Світлана Василівна терпляче вносила всі ці зміни. Вона дуже багато над цим працювала, адже готувати до друку книжку іноземною мовою – особливо непросто. Тому дуже вдячна за те, що очільниця видавництва дбайливо зберегла оформлення українського оригіналу, підготовлене Андрієм Бондарчуком: колосочки на кожній сторінці, заголовки, ілюстрації, написи, обкладинку. Усе – на своїх місцях, усе ретельно дібрано й розміщено.

– Це ваша перша співпраця з «Надстир'ям», її очільницею?

– Перша, але, скажу так, – подвійна. Адже паралельно ми працювали над календарями українською та італійською мовами. Тем для них можна було обрати безліч, але я зупинилася на архітектурних та історико-культурних пам'ятках України, зокрема тих, що належать до Світової спадщини ЮНЕСКО. Італійці справедливо пишаються своєю архітектурною спадщиною. Тут збереглися пам'ятки, яким дві, а то й три тисячі років. А ось про культурні скарби України багатьом відомо зовсім мало. Мені захотілося показати, що й наша земля має багату історію та прекрасну архітектуру.

На обкладинці календаря я розмістила мапу України з усіма областями та позначенням сусідніх держав. Хотілося, щоб люди побачили й масштаби нашої країни, адже дехто уявляє її зовсім маленькою. Тим часом Україна – велика, гарна, прекрасна земля, яку мені хочеться відкривати іншим. До зображень пам'яток я підготувала пояснення італійською мовою: коли їх спорудили, де саме вони розташовані, у якому регіоні та в чому полягає їхня історична цінність. Уже показувала календарі італійцям і чула у відповідь: «Ми й не знали, що у вас стільки культурних пам'яток, що Україна така гарна й така велика!» Заради такого відкриття й хотілося взятися за цю роботу.

«МЕТА БУЛА ОДНА – АБИ ІТАЛІЙЦІ ПОБАЧИЛИ, ЩО ЗА ЦИМИ ДАТАМИ СТОЯТЬ МІЛЬЙОНИ ЛЮДСЬКИХ ДОЛЬ»

– Газета «Волинь» розповідала в цьому році про організовану вами для мешканців міста Форлі акцію Пам'яті з нагоди 4-ої річниці російсько-української війни. Знаю, що це не перший зініційований вами масовий захід на підтримку України, зокрема, й коли йдеться про Голодомор, то ви проводите просвітницьку роботу. Чим буде означений День пам'яті жертв голодоморів, який припадає в цьому році на 28 листопада?

– Ми підготували вечір пам'яті жертв Голодомору в Україні 1921–1923, 1932–1933 і 1946–1947 років (він проходив 22 листопада в нашій церкві Святого Філіпа Нері (Chiesa di San Filippo Neri). Мета була одна – аби італійці побачили, що за цими датами стоять мільйони людських доль, зруйновані родини, спорожнілі оселі, діти, які так і не виросли. Окремо я включила до сценарію маловідому тему «солдатського Голодомору», яку порушував у Верховній Раді України Андрій Іванович Бондарчук. Вона безпосередньо стосується моєї родини: мого батька, якого сімнадцятирічним забрали до війська, і він пережив голод під час служби в Саратові, в росії. Тому для мене це не лише прочитана історія – це й пам'ять про батькові страждання, яку я хочу зберегти та передати іншим.

Коли навіть далеко від України діти вчаться пам'ятати чужий і свій біль – у народу не вкрадуть ні правди, ні майбутнього.

Поштовхом у цьому для мене стала книжка Олексія Анулі «Jingle Bellz», у якій він розповідає про пережите в російському полоні, зокрема про катування голодом. Хочу донести до української та італійської публіки, що голод виснажує тіло, руйнує психіку, ламає людину. Ним можна довести до відчаю не лише окремого полоненого, а й цілий народ (*йдеться про книгу, яка була надрукована в цьому році, – максимально відвертий документальний щоденник про війну та моторошні реалії полону, розповідь, що оголює істинну сутність людської природи, про справжню межу між добром і злом, між людиною і бузувіром-садистом.* **– Авт.**).

– Хто ж ваші найперші помічники у вашій просвітницькій роботі, зокрема цього разу?

– Скажу, що мені дуже пощастило: до недільної школи, яка працює при нашій церкві, прийшла нова учениця, Златослава, прабабуся якої – Валентина Кулик – пережила голод 1946–1947 років. Їй дев'яносто років, вона – ровесниця Андрія Бондарчука. Ось ця жінка й погодилася поділитися спогадами на нашому дійстві. Говорила італійською, як мовиться, своїми словами, а перекладачкою була її онука. У нашому заході також взяла участь бандуристка Анастасія Батіг – вона грала, співала.

А далі ми показали театральну постановку за книжкою «Уклін ангелу». Златослава, до речі, була оповідачкою (українською мовою!) в нашій постановці, яку підготували учні недільної школи. У повсякденному житті дівчинка розмовляє переважно італійською, тому читати українською їй непросто. Я бачила, як їй важко, але вона дуже старалася й усе повторювала: «Я вивчу, я навчуся!» І серце радіє, коли бачиш таке бажання дитини говорити рідною мовою й берегти пам'ять своєї родини та свого народу.

– Оскільки постановка – за книжкою «Уклін ангелу», то це вже дає вичерпну відповідь на те, які події відображалися на сцені. А ось про їх сценічне відтворення цікаво почути.

– Батьки власноруч сконструювали піч, позносили речі для декорацій, навіть привезли українську скриню. А ще придбали радянський прапор із зображеннями комуністичних вождів, щоб відтворити атмосферу того часу.

Оскільки виступали в церкві й завіси нема, щоб міняти картинки, то усі декорації відразу були перед глядачами. Показали дві сцени: бунт жінок, які вимагають повернути відібраний хліб, і родинну трагедію – діти просять у батьків їсти й помирають від голоду. Це – та страшна реальність, яку пережили українські родини і яку я хотіла донести до глядачів.

Після вистави Евеліна Чумак виконала на скрипці «Мелодію» Мирослава Скорика. На фортепіано їй акомпанував її вчитель музики, який також погодився долучитися до нашого заходу. Дуже приємно, що люди відгукуються й беруть участь із таким бажанням. Загалом понад двадцять чоловік було залучено. Крім виконавців, були ще ж відповідальні за слайди, звук і світло. Я дуже серйозно поставилася до цієї роботи й рада, що вдалося об'єднати стільки людей.

– Ви, пані Юліє, живете у Форлі чверть століття. А ваша просвітницька робота, зокрема щодо Голодомору в Україні, коли почалася і який бачите сьогодні результат?

– Власне, тоді, як я переклала книжку. Ще два роки тому в нашій громаді у Форлі про Голодомор узагалі не говорили й не згадували. Хоч у нашій церкві є свій релігійний календар, своя програма, а від початку повномасштабної війни в Україні багато уваги приділялося допомозі моїй рідній країні. Саме два роки тому я порушила тему Голодомору й відтоді продовжую цю роботу. Я втішена, що вдається повертати людей до осмислення нашої історії та її зв'язку із сьогоденням. Історія ніби рухається по спіралі: змінюються часи, а людська ненависть, жорстокість і прагнення підкорити інших залишаються, лише набуваючи нових форм. Тоді вбивали голодом і кулями, тепер – голодом (згадаю лише Олешки) і бомбами. На жаль, щодня гинуть наші люди на фронті. Саме тому для мене дуже важливо говорити про минуле, яке так болісно відгукується в теперішніх реаліях. ■

■ Незагойна рана

Пекло з казана мами Марії...

Коли навесні 1933-го до хати зайшли чужі чоловіки, жінка сиділа біля печі й колисала порожню ряднину. На запитання, де її синочок, вона усміхнулася: «Тихенько... Він нарешті наївся...»

Зореслав СТОЖАР

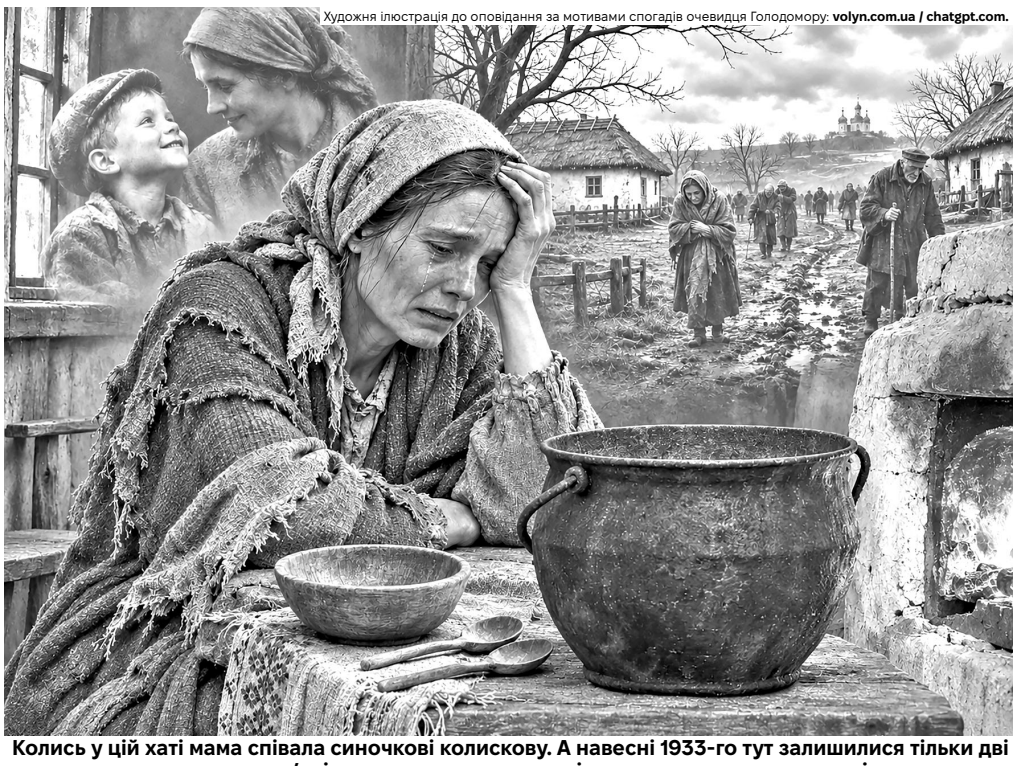

Художня ілюстрація до оповідання за мотивами спогадів очевидця Голодомору: volyn.com.ua / chatgpt.com.

Колись у цій хаті мама співала синочкові колискову. А навесні 1933-го тут залишилися тільки дві дерев'яні ложки, порожня миска і материнське горе, страшніше за смерть.

У селі казали, що Марія мала найгарніший голос. Коли співала над колискою, навіть сусідські діти прибігали під вікна послухати.

А ще казали, що вона ніколи не сідала їсти, поки не нагодує свого Миколку.

– Мамо, а ти?

– А я вже їла, синочку.

Цю маленьку брехню хлопчик почув уперше восени 1932-го. А навесні наступного року вона стала єдиною правдою їхнього життя.

Бо їсти вже не було чого.

Спочатку забрали зерно. Потім картоплю. Перевернули скриню, розпороли подушку, залізли на горище. Один із чоловіків навіть заглянув у стару колиску, ніби там могла лежати пригорща пшениці.

Марія стояла посеред хати й притискала Миколку до грудей.

– Людоньки, та хоч дитині залиште...

– Радянська влада голодних не залишить! – відрізав старший.

І забрав останній вузлик квасолі.

Миколці було шість. Він уже вмів рахувати до ста, знав напам'ять «Отче наш» і мріяв стати машиністом. Бо машиністи, казав, їздять далеко-далеко, де завжди є хліб.

– Мамо, а поїзд може привезти нам паляницю?

– Може, синочку.

– Велику?

– Найбільшу.

– Щоб і тобі вистачило?

Марія відвернулася до вікна.

...

Узимку вони з'їли все, що колись здавалося неїстівним. Лушпиння, сухе листя, перемелені кукурудзяні качани. Марія варила юшку з полови. Миколка сьорбав її маленькою дерев'яною ложечкою, яку вирізав батько.

Батька забрали ще до Різдва. За те, що не виконав плану хлібозаготівлі.

Відтоді хлопчик щовечора ставив біля печі другу ложку.

– Це татові. Коли повернеться, хай має чим їсти.

...Навесні Миколка перестав бігати.

Його ніжки розпухли, очі зробилися великими, а голос – тихеньким, як у пташеняти.

– Мамо, а чого в мене животик такий великий?

– Бо ти ростеш, сину.

– А чого тоді не можу встати?

Марія мовчала.

Вона ходила по полях, виколупувала з мерзлої землі гнилу картоплю. Одного разу принесла три жменьки лободи. Хлопчик усміхнувся так щасливо, ніби побачив цілий весільний коровай.

– Мамо! Сьогодні в нас свято?

– Свято, дитинко...

Він з'їв свою порцію й довго дивився, як мати помішує ложкою порожню миску.

– А ти чого не їси?

– Не хочу.

Миколка простягнув їй останню краплину юшки.

– То хоч це доїж. Бо ти в мене дуже худенька стала.

...

Одного ранку хлопчик попросив хліба.

Не плакав. Не вередував. Тільки торкнувся маминої руки.

– Мамочко, дай хоч скоринку. Я маленьку-маленьку з'їм.

Марія вийшла на вулицю.

Обійшла десять хат. У трьох ніхто не відчинив. В одній лежала мертва старенька. Біля іншої жінка сиділа на порозі й колисала дитину, яка вже не дихала.

Марія впала перед сусідкою навколішки.

– Ганно, хоч жменьку борошна! Я тобі сорочку віддам. Весільну! Вишивану!

«Найстрашніше не те, що голод довів матір до божевілля. Найстрашніше, що цей голод був створений людьми, які свідомо прирекли на смерть мільйони українців. І за кожною такою смертю – не просто злочин, а цілий світ, якого більше немає...»

Ганна заплакала.

– Маріє, в мене вчора двоє померло...

Коли мати повернулася, Миколка лежав на печі.

– Принесла? – прошепотів.

– Ні, синочку.

Він трохи подумав.

– То нічого. Я вже й не дуже хочу.

І раптом попросив:

– Мамо, заспівай мені ту пісеньку... Де котик ходить коло вікон.

Марія почала співати. Але голос обірвався на другому рядку.

Хлопчик підняв руку й погладив її по щоці.

– Не плач, мамочко. Як тато прийде, ми всі наїмося.

...Уночі Миколка помер.

Марія не закричала.

Вона довго сиділа біля нього, гладила холодні пальчики й поправляла волосся на лобі.

Потім підвелася.

Затопила піч.

...

Що сталося далі, ніхто достеменно не знав.

Сусідка Ганна потім розповідала, що бачила дим із Маріїного комина. Уперше за багато днів.

А наступного ранку жінка зайшла до хати.

На печі стояв великий чорний казан.

Марія сиділа поруч і помішувала щось дерев'яною ложкою.

– Де Миколка? – запитала Ганна.

– Спить.

– А чого ж його не видно?

Марія всміхнулася.

– Тихенько. Не буди. Він нарешті наївся.

Ганна підійшла до печі.

Зазирнула в казан.

І закричала так, що на сусідньому подвір'ї злякано знялися ворони.

...

Коли прийшли чоловіки з сільради, Марія вже нічого не розуміла.

Вони винесли казан надвір.

А вона раптом кинулася за ними.

– Не забирайте! Не забирайте мого синочка!

Один із чоловіків відштовхнув її.

– Нелюдь!

Марія впала на коліна.

– Я ж його любила... Я ж його більше за життя любила...

Вона простягала руки до казана, наче там іще можна було врятувати її дитину.

– Миколочко, простудишся! Іди до мами!..

...Її повели селом.

Люди відверталися. Хтось хрестився. Хтось плакав. А хтось дивився на чорний казан і боявся навіть подумати, що завтра може статися в його власній хаті.

Бо голод уже забрав у людей хліб, сили, розум.

А тепер відбирав останнє – людське в людині.

...

Про Марію більше ніхто нічого не чув.

Кажуть, її крик ще довго згадували ті, хто вижив.

А в хаті залишилися дві дерев'яні ложки.

Одна – велика, батькова.

Друга – маленька, Миколчина.

Її знайшли під лавою. На держачку були вирізані три нерівні зірочки.

...За кілька років у ту хату поселили чужих людей. Побілили стіни, перестелили долівку, поставили нову піч.

Тільки стара сусідка Ганна щоразу, проходячи повз вікна, знімала хустку й хрестилася.

А коли її запитували, чому, відповідала:

– Бо там жила мати, яка так любила свою дитину, що не пережила її смерті...

І вже зовсім тихо додавала:

– Господи, прости їй. Бо Ти знаєш, хто насправді винен...

ПІСЛЯМОВА

Ця художня історія народилася зі страшних спогадів українського історика, засновника Торчинського історико-краєзнавчого музею Григорія Гуртового (1924–2012), який семирічним хлопчиком пережив Голодомор 1932–1933 років у селі Корніївка на Запоріжжі. Він згадував, як разом із сестричкою побачив, що міліціонери виносили з однієї хати казан, у якому зголодніла мати зварила власного сина – його однокласника. Жінку вели слідом. Вона страшно кричала...

Спогади Григорія Гуртового опубліковані в книзі Андрія Бондарчука «Україна. Голодомор 1946–1947 років: непокараний злочин, забуте добро» та на сайті volyn.com.ua. Ім'я матері, її розмови із сином та інші подробиці цього оповідання – художній вимисел. Але сам жахливий випадок – свідчення людини, яка його бачила.

І пам'ятаймо: Голодомор не був стихійним лихом. Це був свідомий злочин сталінського режиму проти українського народу. І сьогодні, коли російські окупанти знову принесли смерть і страждання на українську землю, зокрема в Олешки на Херсонщині, ця історія звучить особливо моторошно. Бо змінилися десятиліття й обличчя катів, але не змінилася їхня нелюдська жорстокість.

Минуло майже століття. А українська мати знову благає: «Порятуй, Господи, хоч діток моїх!..» ■

■ Пульс тижня

У Ківерцях запрошують на прогулянки із собаками з прихистку

Чотирилапі друзі чекають на зустріч із вами

Василь КІТ

У Ківерцях Луцького району започаткували регулярні суботні прогулянки із собаками з прихистку громадської організації «Мокрий носик».

Долучитися можуть усі охочі, попередньо зареєструвавшись. Як розповіла волонтерка Анна Коваль «Суспільному Луцьк», перша масова прогулянка зібрала близько 20 учасників. Нині охочим пропонують два часові слоти – о 12:00 та 14:00 год. Погуляти з тваринами можна також у будні за попередньою домовленістю.

Волонтери сподіваються, що ініціатива допоможе собакам знайти нових господарів. Нині у прихистку «Мокрого носика» мешкає 160 собак і котів. ■

Медики «швидкої» прийняли пологи вдома у породіллі

Малеча виявилася справжньою поспішайкою

Наталія НЕКОЗ

13 листопада о 16:57 бригада «Володимир-3» у складі парамедика Сергія Симчука та екстреного медичного техніка Юрія Бокія прибула на виклик до жінки, у якої розпочалися пологи. Малеча виявилася справжньою поспішайкою і з'явилася на світ якраз у момент приїзду медиків. Парамедик професійно виконав усі необхідні маніпуляції: дочекався, коли відпульсує пуповина, перерізав її та оглянув маму й дитину, повідомили у Волинському обласному центрі екстреної медичної допомоги та медицини катастроф. Після надання екстреної медичної допомоги породіллю та новонароджену дівчинку в задовільному стані доставили до закладу охорони здоров'я. ■

Школяр показав поліцейським непристойний жест

Оскільки він – неповнолітній, то судили його маму

Раїса ІВАНЮК

Ковельський міськрайонний суд закрив справу про неналежне виконання батьківських обов'язків щодо місцевої мешканки Анни М. Її неповнолітній син показав поліцейським середній палець із маршрутки. Інцидент стався 28 вересня у Ковелі. Під час розгляду справи суддя Руслан Смалюх дійшов висновку, що провину жінки не довели. Зокрема, самого протоколу недостатньо, щоб підтвердити, що мати неналежно виховувала сина. Письмові пояснення підлітка про те, що він показав поліцейським непристойний жест, суд також не вважав достатнім доказом провини волинянки. Самого учня в школі характеризують як дисциплінованого, який дослухається до порад учителів і виконує доручення. У результаті суд закрив провадження через відсутність у діях матері підлітка складу адміністративного правопорушення. ■

Директора волинської спортшколи для осіб з інвалідністю мобілізували до лав ЗСУ

Андрій Рожок проходить військову службу у лавах ЗСУ з 11 листопада

Катерина ЗАГАЙКО

Відтак на підставі клопотання спортшколи постійна комісія Волинської обласної ради з питань сім'ї, молоді, спорту та туризму провела кадрові зміни.

Депутати підтримали увільнення Андрія Рожка від виконання посадових обов'язків директора ОДЮСШ для осіб з інвалідністю на період служби, а тимчасове керівництво школою рекомендували покласти на тренера-викладача Ярослава Мицюка. ■

VOLYN.COM.UA

Актуальне інтерв'ю

«Мій номер телефону має чи не кожен житель громади. І люди телефонують напряму»

30 листопада виповнюється шість років, відколи історик Юрій Фініковський залишив посаду директора Любомльського краєзнавчого музею й очолив Рівненську сільську громаду Ковельського району. На її території розташовані стратегічні для України «ворота в Європу» – міжнародний пункт пропуску «Ягодин» на кордоні з Польщею. І якщо колись молодий керівник досліджував історію, то тепер йому доводиться творити її самому – в умовах великої війни, російських атак і щоденної боротьби за життя та майбутнє людей. Про понад 70 мільйонів гривень для фронту, допомогу в операціях у глибокому тилу ворога, непрості рішення, несправедливість щодо прикордонної громади та особисті переживання – у відвертій розмові з нашим журналістом

Василь УЛІЦЬКИЙ



Фотоколаж: volyn.com.ua і chatgpt.com, фото з архіву Рівненської сільської ради.

Шість років на чолі Рівненської громади: Юрій Фініковський встигає допомагати фронту, розбудовувати села, дбати про майбутнє дітей і берегти пам'ять про тих, хто віддав життя за Україну. Бо за кожним рішенням керівника – людські долі.

ВІД МУЗЕЙНОЇ ТИШІ – ДО ВИБУХІВ БІЛЯ КОРДОНУ З ПОЛЬЩЕЮ

– Юрію Миколайовичу, 30 листопада виповнюється шість років, відколи ви очолили Рівненську громаду. Якби сьогодні зустріли того 30-літнього музейника, який уперше переступив поріг сільради в ролі голови, що б йому сказали? А від чого застерегли б?

– Знаєте, ми живемо в такий історичний час, коли застереження потрібні були кожному з нас – усій країні. Але хіба хтось міг передбачити пандемію, а потім велику війну? До таких випробувань неможливо підготуватися заздалегідь.

Та про своє рішення очолити громаду я не шкодую. І не хотів би нічого «переписувати» у власному житті.

Думаю, найголовніше – не знати наперед усі відповіді, а мати внутрішні сили, віру в Бога, у справу, яку робиш, та відчувати підтримку людей поруч. А мені з цим пощастило. Із першого дня поряд команда, депутатський корпус, сім'я, родина та мешканці громади, які вміють об'єднуватися у найважчі хвилини.

Тож побажав би тому 30-річному хлопцеві одного: берегти людей навколо себе. А з усіма викликали долі ми впораємося разом.

У музеї я працював з історією – подіями, які вже відбулися. А на посаді голови опинився всередині подій, до яких ніхто не мав готового сценарію. Спочатку пандемія, потім – повномасштабна війна. Тепер історію доводиться творити самому. І я точно знаю: без людей поруч нічого б не вийшло.

– Яким своїм рішенням найбільше пишаєтеся? А яке, якби можна було повернути час назад, ухвалили б інакше?

– Не думаю, що слова «пишаюся» чи «шкодую» тут найдоречніші. У роботі сільського голови є інше відчуття – тихе задоволення від результату. Від того, що вдалося довести справу до кінця або започаткувати щось корисне.

Наприклад, ще у 2021 році ми разом із громадою вирішили відмовитися від старост, а економлені кошти спрямувати на безкоштовне харчування всіх дітей у школах і дитсадках. Тоді це здавалося сміливим кроком. А сьогодні бачимо, наскільки таке рішення підтримало родини.

Є величезне бажання завершити розпочате: ремонти доріг, оновлення закладів освіти, культури, медицини, розвиток спортивної інфраструктури, благоустрій сіл, інвестиційні проєкти.

Але ще більше прагнення – зробити максимум для наших земляків на передовій і наблизити перемогу.

– Колись казали: «Ягодин – ворота України в Європу». А 28 вересня російський дрон ударив поблизу цих воріт. Якою була ваша перша думка, коли дізналися про атаку? І що змінилося в системі безпеки громади після цього удару?

– Перша думка в такі моменти завжди одна: чи не постраждали люди? Друга – чи вціліла інфраструктура?

Ми одразу зв'язалися з екстреними службами, прикордонниками та відповідними структурами, щоб оцінити ситуацію і за потреби оперативно долучитися.

Щодо безпеки, то в нас не було такого, що впав дрон – і ми раптом почали щось терміново вигадувати. Війна триває не перший рік. Ми як прикордонна громада добре розуміємо всі ризики.

Усе, що залежить від місцевого самоврядування, намагалися передбачити завчасно. Облаштували й обладнали укриття біля всіх наших шкіл та дитсадків. Постійно підтримуємо зв'язок із військовими, прикордонниками, рятувальниками та поліцією.

Після атаки ще раз перевірили готовність відповідних служб і нагадали мешканцям: сигнали повітряної тривоги, особливо в прикордонні, ігнорувати не можна.

– Чи відчули після атаки підтримку польських партнерів? І якої допомоги ваша громада сьогодні потребує найбільше?

– Не вважаю, що з нашого боку було б правильно чи морально виправдано просити якусь надзвичайну допомогу після цього інциденту, коли в нас, слава Богу, ситуація під контролем.

Сьогодні в Україні є регіони, де ворог щодня нищить цілі міста, руйнує будинки, де гинуть мирні жителі, а люди залишаються без світла й тепла. Саме туди насамперед має надходити підтримка – і від держави, і від міжнародних партнерів. До тих, хто зараз на лінії вогню й найбільше її потребує. А ми в тилу самі звикли бути опорою для ЗСУ. І вважаю це найчеснішою позицією.

– Скільки коштів Рівненська громада спрямувала на підтримку Сил оборони від початку повномасштабного вторгнення? І яка допомога виявилася найціннішою для військових?

– Від 24 лютого 2022 року громада спрямувала на підтримку Сил оборони загалом понад 70 мільйонів гривень. Це субвенції військовим частинам, закупівля спорядження, виплати нашим мобілізованим землякам і пораненим бійцям.

А яка допомога найцінніша – краще запитати у самих військових. Ми не вирішуємо за них, що саме купувати, а працюємо виключно за запитами наших земляків та їхніх підрозділів. Це і дрони, і засоби радіоелектронної боротьби, і автомобілі, і допомога з реабілітацією поранених.

Кожен такий запит важливий. Наше завдання – максимально оперативно його виконати.

Були й особливі закупівлі. **Деякі з них стосувалися навіть операцій в глибокому тилу ворога.**

Пригадую також, як замовляли в Китаї спеціалізований автомобільний тепловізор. В Україні такого не знайшли. Два місяці чекали на доставку. Нарешті передали військовим, і він їм добре послужив.

А далі – історія, яка досі стоїть перед очима. Майор, якому я передавав той тепловізор, згодом потрапив у полон. Півтора року неволі… Йому ампутували руку.

Нещодавно цього воїна повернули під час обміну. Мужня людина! Низький уклін йому за все пережите.

– Як громада підтримує родини загиблих, зниклих безвісти, полонених, а також ветеранів, які повертаються з фронту?

> **Найцінніше, що є в нашій громаді, – це люди. І сьогодні головне, щоб хлопці й дівчата, які пішли захищати країну, повернулися додому живими та здоровими.**

– Для нас це безумовний моральний обов'язок і один із найважливіших напрямків роботи. У громаді діє програма соціальної підтримки. Родинам загиблих Героїв виплачуємо по **50 тисяч гривень**, ще по **50 тисяч** спрямовуємо на встановлення пам'ятників. Родинам зниклих безвісти – по **20 тисяч гривень.**

Для поранених захисників і ветеранів передбачені виплати на лікування – до **30 тисяч** гривень, на реабілітацію – до **200 тисяч.**

Але гроші – далеко не все. Ми намагаємося постійно бути на зв'язку з цими сім'ями, допомагати у побутових та юридичних питаннях, супроводжувати дітей під час навчання.

Зараз, напередодні зими, одне з головних завдань – забезпечити родини наших захисників твердим паливом. Завозимо дрова сім'ям загиблих, зниклих безвісти та військовослужбовців.

Бо підтримка – це не лише рішення сесії чи цифра в бюджеті. Це коли люди знають, що вони не залишилися сам на сам зі своєю бідою.

«МИТНИЦЯ ПРАЦЮЄ, А ГРОМАДІ – ЖОДНОЇ КОПІЙКИ!»

– Рівненську громаду називають однією з фінансово успішних на Волині. Наскільки це результат вигідного розташування біля кордону, а наскільки – роботи вашої команди?

– Передусім це заслуга тих, хто наповнює бюджет: бізнесу, підприємців, аграріїв і кожного мешканця, який чесно сплачує податки.

Безумовно, близькість до кордону має свої переваги. До нас поступово приходять нові суб'єкти господарювання, створюють робочі місця, сплачують податки.

Водночас відсутність руху легкового транспорту через міжнародний автомобільний пункт пропуску «Ягодин» негативно позначається на економічному розвитку громади.

А ще маємо несправедливу ситуацію: **ось уже шість років громада не отримує жодної копійки від розміщення на її території одного з підрозділів Волинської митниці!**

І це при тому, що ми постійно вкладаємо кошти у благоустрій під'їздів до «Ягодина», передаємо земельні ділянки для розширення примитної зони.

Тож сама географія фінансової стабільності не гарантує.

Завдання нашої команди та депутатського корпусу – створювати зрозумілі й комфортні умови для бізнесу, щоб підприємці хотіли приходити, реєструватися і працювати саме тут. Коли між владою і бізнесом є довіра, з'являється і результат.

– З якими питаннями до вас найчастіше звертаються мешканці? І чи справді ваш особистий номер телефону знає майже кожен житель громади?

– Оскільки ми працюємо без старост, мій номер телефону справді є чи не в кожного жителя громади. І мені не соромно його давати. Тому люди звертаються безпосередньо до мене.

Питання дуже різні. Найчастіше – пов'язані з війною: допомога нашим мобілізованим хлопцям, лікування та реабілітація поранених, підтримка родин військових.

Багато звернень щодо матеріальної допомоги на операції та лікування, земельних питань, оформлення документів через ЦНАП.

І, звісно, звичайні господарські турботи: дороги, вуличне освітлення, благоустрій сіл.

Шкода, що через війну ми не можемо реалізувати чимало проєктів розвитку, які планували в мирний час.

Але люди в нас свідомі. Вони розуміють головне: сьогодні більшість вільних коштів громади потрібні нашим воїнам на передовій.

– Як сьогодні визначаєте, на що витрачати гроші: на дороги, освітлення, школи чи дрони для фронту? Чи доводилося відмовлятися від потрібних громаді проєктів заради військових?

– Найцінніше, що є в нашій громаді, – це люди. І сьогодні головне, щоб хлопці й дівчата, які пішли захищати країну, повернулися додому живими та здоровими. На це грошей шкодувати не можна.

Звісно, через війну ми відклали чимало капітальних проєктів, які планували раніше. Але я не став би протиставляти тил і фронт. Насправді тут немає протистояння. Ми просто намагаємося зберігати розумний баланс.

– Які обіцянки, дані людям шість років тому, ви досі не виконали? І що завадило?

– Очевидно, що головна причина – війна. І це не лише наша ситуація. Так сьогодні живе вся країна.

Зараз значно важливіше підтримати військо й зберегти життя захисників, ніж робити капітальні ремонти доріг чи оновлювати заклади та установи.

Проте ми не опускаємо рук. Те, що можемо зробити власними силами, завдяки співфінансуванню, грантам чи спонсорам, продовжуємо реалізовувати.

Наприклад, цьогоріч залучили до громади близько **20 мільйонів гривень із державного бюджету.**

Завдяки співфінансуванню за формулою 50 на 50 заасфальтували два кілометри Центральної вулиці в селі Полапи. Уявіть: там пів століття лежало кам'яне покриття!

Незабаром плануємо створити безбар'єрний пішохідний простір у селі Старовойтове – облаштувати 1,6 кілометра тротуару. Також на умовах співфінансування 50 на 50.

Цьогоріч виграли два гранти Українського молодіжного фонду – по 200 тисяч гривень кожен. Завдяки цьому облаштували рекреаційну зону в Столинських Смолярах і тренажерний зал для молоді в Гущі.

Загалом такі зали вже маємо в чотирьох селах: Столинські Смоляри, Забужжя, Гуща та Рівне.

Діють секції дзюдо, футболу, туризму, спортивного орієнтування, армреслінгу. Маємо чемпіона України та срібного призера чемпіонату Європи з параармреслінгу Тараса Смоляручука. Підтримуємо й чемпіона України з дзюдо Вадима Чернова, допомагаємо нашим спортсменам із поїздками на змагання. І це теж інвестиція – у молодь та майбутнє громади.

– Ваша громада – це не лише ворота до Польщі, а й мальовничі озера, ліси, річки. Чому волинян варто бодай раз приїхати сюди не для перетину кордону, а на відпочинок?

– Більшість людей справді знає нашу громаду лише з вікна автомобіля – як транзитну ділянку траси М07 перед пунктом пропуску «Ягодин».

Але варто звернути з міжнародної дороги вбік – і потрапляєш у зовсім інший світ! Тихі хвойні ліси, чисті озера Велике в селі Новоугрузьке та Гущанське в Гущі, мальовничі плеса Західного Бугу й Прип'яті, красиві села…

Це чудове місце для тих, хто втомився від міського галасу й хоче побути на природі без натовпів туристів. Порибалити, походити по гриби чи ягоди, відпочити з родиною.

Тому ми й облаштовуємо рекреаційні зони, розвиваємо туристичні маршрути.

А хтось, приїхавши відпочити й побачивши наш потенціал, можливо, захоче тут інвестувати – в зелений туризм, логістику, переробку чи сільське господарство.

Маємо для цього чудові можливості, вигідне розташування та відкриту до співпраці громаду.

ТОЖ ПРИЇЖДЖАЙТЕ ДО НАС НЕ ТРАНЗИТОМ, А В ГОСТІ!

– Свого часу Рівненська громада виграла грант на будівництво ветеранського кемпінгу на березі озера. Але коштів так і не отримала через зміни в американській грантовій програмі. Невже довелося відмовитися від такої потрібної ідеї?

– Ні, від цієї ідеї ми точно не відмовилися! На жаль, через закриття американської грантової програми фінансування тоді не отримали.

Зараз продовжуємо подавати проєктні пропозиції на інші грантові конкурси, шукаємо партнерів.

А паралельно робимо те, що можемо власними силами: облаштовуємо берегову лінію озера Велике, підтримуємо чистоту й порядок, утримуємо під'їзну дорогу в належному стані. Цей простір дуже потрібний нашим ветеранам та їхнім родинам. Тому обов'язково будемо доводити справу до кінця.

– Ви як історик досліджували життя Данила Шумука – людини, яка десятиліттями боролася за свободу України. Як гадаєте, що сказав би цей незламний українець про нинішню війну та сучасних українців?

– Наш видатний земляк Данило Шумук (1914–2004) провів понад 42 роки в польських, нацистських і радянських таборах та в'язницях. Але так і не зламався.

Думаю, він пишався б сучасними українцями. Адже те, за що він і його покоління боролися десятиліттями в підпіллі й таборах, сьогодні захищає вся нація – зі зброєю в руках, у єдності та без страху.

А головне, думаю, сказав би нам: «Тримайтеся разом! Будьте сильними, єдиними й не сваріться між собою!» Бо з власного досвіду боротьби знав: зовнішній ворог не страшний, коли всередині країни є єдність.

БЛІЦ-ЗАПИТАННЯ НЕ ДО ГОЛОВИ, А ДО ЛЮДИНИ – ЮРІЯ ФІНІКОВСЬКОГО

1. Ви щодня вислуховуєте десятки людей. А до кого йдете самі, коли важко на душі й потрібна порада?

– Як віруюча людина, звертаюся до Бога. А ще Господь благословив мене багатьма друзями й чудовою сім'єю. Тож раджуся з ними. У цьому плані мені пощастило – є до кого звернутися.

2. Коли востаннє плакали? Не як керівник громади, а просто як людина?

– На жаль, наші часи дають забагато причин для сліз. І для голови сільради, і для батька, сина, колеги, друга… До речі, керівник громади – це така сама проста людина, як і всі інші.

3. Чи доводиться вашій дружині іноді нагадувати, що, крім громади, у вас є ще й родина?

– Думаю, як і в більшості сімей, – так. (*Усміхається.*)

4. Пригадайте людину, яка прийшла до вашого кабінету зі своєю бідою, а ви й досі не можете забути її історію.

– Таких людей багато. І це не одна історія. Але я не маю морального права про них розповідати.

5. Чи змінила вас влада? І чи є поруч людина, яка може без вагань сказати: «Юро, ти неправий!»?

– Час змінює всіх. Сподіваюся, мене змінив саме час, а не посада чи обов'язки.

Не помічаю, щоб люди мені підтакували або вагалися сперечатися. І це добре, коли поруч є ті, хто може прямо сказати: «Ти неправий!»

Особливо цінно, коли критика супроводжується пропозицією, як зробити краще.

6. Якби завтра у вас забрали посаду, але залишили можливість зробити для громади лише одну добру справу – що б це було?

– Створив би ще більше можливостей для підтримки наших хлопців на передовій. І підставив би плече родинам, які втратили найрідніших або чекають своїх із війни.

7. Вам лише 36 років. Попереду ще дуже багато життя. А яку особисту мрію Юрія Фініковського – не голови громади, не історика, а звичайної людини – війна змусила відкласти?

– Таких мрій було доволі багато… Наприклад, сподіваюся, що матиму час дописати розпочату дисертацію про Данила Шумука.

8. Що ви сказали б воїнам зі своєї громади, які зараз у холодних окопах, якби могли одночасно звернутися до кожного з них?

– Ми з колегами регулярно возимо допомогу землякам на фронт, тому я маю таку можливість.

І завжди кажу їм одне: **«Бережіть себе! Ми вами пишаємося. Пам'ятаємо про кожного й робимо все, щоб ви відчували надійний тил удома. Повертайтеся живими! Ви – все, що в нас є».**

Отакої!

Тимощуку комфортно в росії. А совість не мучить?

Уродженець Луцька, колишній капітан збірної України Анатолій Тимощук із 2017 року працює у тренерському штабі російського «Зеніта» й, схоже, нічого змінювати не збирається

Петро ПАС



Фотоколаж: volyn.com.ua / chatgpt.com.

Колись Анатолій Тимощук виходив на поле з капітанською пов'язкою збірної України. Тепер працює на російський футбол, поки його Батьківщина стікає кров'ю…

Поки росія продовжує війну проти України, колишній капітан нашої національної збірної Анатолій Тимощук розповідає російським журналістам, як йому комфортно працюється у санкт-петербурзькому «Зеніті».

Уродженець Луцька, який із 2017 року обіймає посаду помічника головного тренера російського клубу, запевняє: нинішнє становище його цілком влаштовує.

– Амбіції всі мають. Але я прихильник того, що від добра добра не шукають. Якщо я перебуваю на своїй позиції і це комфортно мені та команді, команда досягає результату, то мене все влаштовує, – заявив Тимощук в інтерв'ю російським ЗМІ.

> **Комфорт можна купити за російські рублі. А от совість – ні. Її можна тільки втратити…**

За його словами, він продовжує вчитися, набиратися тренерського досвіду й по-новому дивитися на футбол.

– Я зараз комфортно почуваюся на тій позиції, на якій я є в тренерському штабі, – помічником головного тренера. І мене це влаштовує, – наголосив колишній український футболіст.

Отже, слово «комфортно» в його відповідях звучить чи не найчастіше.

І справді, навіщо щось змінювати, коли тобі так добре в країні, яка веде війну проти твоєї Батьківщини?..

У перинатальному центрі Волині від початку року народилася тритисячна дитина. Хлопчик Роман з'явився на світ 16 листопада о 13:40 у родині Олени та Віталія Середюків із Луцька.

Секретар Луцькради Андрій Разумовський спрямував свою зарплату на купівлю 30 спецпланшетів для дітей з програмою альтернативної комунікації для дітей, яким складно висловлюватися.

У селі Радехів Вишнівської громади Ковельського району з фасаду місцевого будинку культури демонтували серп і молот – символи комуністичного режиму, використання яких в Україні заборонене. Демонтаж ініціював Центр культури, мистецтва, естетичного виховання та спорту Вишнівської громади.

Євросоюз схвалив виділення Україні додаткового 1 мільярда євро військової допомоги. До нього увійде постачання безпілотників, засобів ППО, боєприпасів, засобів РЕБ, радарів та вибухівки.

Завтра зустрінемо разом!

ВОЛИНЬ | volyn.com.ua
ГАЗЕТИ • САЙТ • ІСТОРІЇ ЛЮДЕЙ
ПЕРЕДПЛАТА-2027:
МИ МАЄМО ЧИМ ВАС ПРИЄМНО ЗДИВУВАТИ!

ВОЛИНЬ — ДІД ЧИТАВ – І Я ЧИТАЮ!
ТИЖНЕВИК «ВОЛИНЬ»
(ШУКАЙТЕ В КАТАЛОЗІ НА СТОР. 115!)
ПЕРЕДПЛАТНИЙ ІНДЕКС: 30 000
ЦІНА:
1 МІСЯЦЬ – 75 ГРН.
3 МІСЯЦІ – 225 ГРН.
6 МІСЯЦІВ – 450 ГРН.
12 МІСЯЦІВ – 900 ГРН.

Цікава газета на вихідні
ТИЖНЕВИК «ЦІКАВА ГАЗЕТА НА ВИХІДНІ»
(ШУКАЙТЕ В КАТАЛОЗІ НА СТОР. 26!)
ПЕРЕДПЛАТНИЙ ІНДЕКС: 60 307
ЦІНА:
1 МІСЯЦЬ – 75 ГРН.
3 МІСЯЦІ – 225 ГРН.
6 МІСЯЦІВ – 450 ГРН.
12 МІСЯЦІВ – 900 ГРН.

ТАК НІХТО НЕ КОХАВ
МІСЯЧНИК «ТАК НІХТО НЕ КОХАВ»
(ШУКАЙТЕ В КАТАЛОЗІ НА СТОР. 25!)
ПЕРЕДПЛАТНИЙ ІНДЕКС: 60 779
ЦІНА:
1 МІСЯЦЬ – 25 ГРН.
3 МІСЯЦІ – 75 ГРН.
6 МІСЯЦІВ – 150 ГРН.
12 МІСЯЦІВ – 300 ГРН.

ЦІКАВА Читанка
МІСЯЧНИК «ЦІКАВА ЧИТАНКА»
(ШУКАЙТЕ В КАТАЛОЗІ НА СТОР. 26!)
ПЕРЕДПЛАТНИЙ ІНДЕКС: 38 036
ЦІНА:
1 МІСЯЦЬ – 25 ГРН.
3 МІСЯЦІ – 75 ГРН.
6 МІСЯЦІВ – 150 ГРН.
12 МІСЯЦІВ – 300 ГРН.

Читанка для всіх 2027 ДЕРЕВО МОГО РОДУ
КАЛЕНДАР «РОДИННЕ ДЕРЕВО» ВІД ВИДАННЯ «ЧИТАНКА ДЛЯ ВСІХ»
(ШУКАЙТЕ В КАТАЛОЗІ НА СТОР. 8!)
ПЕРЕДПЛАТНИЙ ІНДЕКС: 38 036
ЦІНА – 20 ГРН.

УКРПОШТА
УВАГА! ПРИЙОМ ПЕРЕДПЛАТИ ГАЗЕТ ВІД «УКРПОШТИ» – 25 ГРН.

■ Світла пам'ять

«Не дожила. Недолюбила. Не встигла...»: добрий спогад про Аллу Лісову

22 листопада минуло два роки, відколи відійшла у Вічність відома волинська журналістка, наша колега й подруга, яка так любила життя, людей і свою професію. Та залишила по собі найцінніший спадок – вдячність і добру пам'ять у людських серцях

Марія КОРНИЛЮК

Фото з архіву volyn.com.ua.



Алла Лісова вміла не лише розповідати про людські долі, а й змінювати їх на краще. Її слово залишилося в газетних публікаціях, а доброта – у вдячних серцях...

Є ЛЮДИ, ЯКИХ НЕМОЖЛИВО ВИКРЕСЛИТИ З ПАМ'ЯТІ

Навіть коли минають роки, здається, що вони просто десь далеко. Що ось-ось задзвонить телефон, почуєш знайомий голос, поділишся новиною, розкажеш про свої радощі й тривоги, поговориш про творчі плани...

А потім боляче усвідомлюєш: цього вже ніколи не буде.

22 листопада минуло два роки, відколи на 62-му році життя після тяжкої невиліковної хвороби в одній із лікарень Львова перестало битися серце Алли Лісової – знаної волинської журналістки, завідувачки відділу економіки газети «Волинь-нова», депутатки Волинської обласної, Володимирської районної та Нововолинської міської рад.

А для мене вона була передусім Аллою. Подругою. Колегою. Людиною, з якою нас поєднували десятиліття дружби, творчих зустрічей і незабутніх спогадів.

МИ ПОЗНАЙОМИЛИСЯ ЩЕ ТОДІ, КОЛИ МРІЯЛИ ПРО ЖУРНАЛІСТИКУ...

Здається, зовсім недавно я писала про Аллу до її ювілею. Тоді так легко знаходилися теплі слова! Хотілося пригадати найкращі миті її життя, розповісти про талант, доброту, невичерпну енергію.

А тепер ті самі спогади відлунюють болем.

Ніколи не забуду нашої першої зустрічі на автостанції в Ковелі. Ми їхали на творчу зустріч із видатним письменником Олесем Гончарем як переможці конкурсу газети «Прочитаймо книгу разом».

Хоча, власне, знайомі були ще раніше – заочно. Із 1970-х років, коли школярками надсилали свої перші дописи до «Радянської Волині».

Хто б тоді міг подумати, що наше юнацьке захоплення словом переросте у справу життя, а випадкова зустріч стане початком багаторічної дружби?

> **Не кожному судилося прожити довге життя. Але кожному дано шанс залишити після себе світло. Алла Лісова залишила...**

Відтоді наші дороги не раз перетиналися. Ми ділилися задумами, раділи успіхам одна одної, обговорювали газетні публікації, людські історії, які не давали спокою серцю.

Алла вміла слухати. Вміла співпереживати. І мала рідкісний дар – бачити за звичайними життєвими обставинами людину, її біль, надії та мрії.

ПИСАЛА НЕ ЛИШЕ ДЛЯ ЧИТАЧІВ, А Й ЗАРАДИ НИХ

Понад тридцять років Алла Лісова присвятила журналістиці.

Її публікацій чекали. Їх читали, обговорювали, зберігали газетні вирізки. Бо вона не ховалася за складними словами й сухими цифрами. Навіть про економіку вміла розповідати просто, доступно й цікаво.

А головне – писала із серцем.

Її статті змушували замислитися, додавали людям віри у власні сили, допомагали не опускати рук у скрутну хвилину.

Та Алла не обмежувалася газетною шпальтою. Вона прагнула допомагати тим, про кого писала.

Саме з її ініціативи, завдяки підтримці депутатів різних рівнів, підприємців і меценатів, малозабезпечені жителі Нововолинська роками отримували газету «Волинь-нова» безкоштовно.

Для когось це була лише передплата. А для самотньої літньої людини – зв'язок зі світом, можливість відчути, що про неї пам'ятають.

І досі нововолинці згадують цю добру справу з вдячністю.

Бо справжня журналістика – це не лише влучно написане слово. Це ще й простягнута вчасно рука допомоги.

ЯК ЖЕ БАГАТО АЛЛА ЩЕ ХОТІЛА ЗРОБИТИ!

Вона любила життя. Тішилася успіхами рідних, особливо сина, пишалася його здобутками. Мріяла дочекатися його весілля.

Не судилося...

Не встигла видати власну книжку, хоча мала за плечима стільки пережитого, побаченого й написаного, що вистачило б не на одну.

Не встигла здійснити чимало задумів.

Не дожила. Недолюбила. Не договорила.

І як важко змиритися з тим, що людина, яка так щедро ділилася з іншими своїм душевним теплом, пішла у Вічність так рано!

Пам'ятаю наше прощання з Аллою.

Багатолюдне, скорботне, сповнене сліз і тихих молитов.

Свято-Духівський собор. Батьківська хата. Кладовище в її рідному селі Млинище, яке вона так любила й не раз оспівувала у своїх публікаціях.

Тоді здавалося, що разом із нею відходить ціла частинка нашого життя.

Але залишилися її статті. Добрі справи. Людська вдячність. Спогади, які не стирає час.

І ось тепер пригадуються слова митрополита Андрея Шептицького про те, що в годину смерті з усього земного майна людині залишиться лише те, що вона віддала нужденним.

Алла встигла віддати багато. Не лише матеріального – значно більше: душевного тепла, уваги, співчуття, турботи.

Вона залишила по собі добрий слід.

І хоч минуло вже два роки, біль утрати не вщухає.

Ми більше не зустрінемося за чашкою кави. Не обговоримо нової публікації. Не посміємося з якоїсь життєвої пригоди.

Але коли згадуємо Аллу, вона знову ніби поруч – усміхнена, щира, небайдужа.

Кажуть, людина живе доти, доки її пам'ятають.

А отже, ти живеш у наших серцях, дорога Алло. У кожному доброму спогаді. У кожному слові вдячності. У кожній молитві за твою світлу душу.

Нехай Всемилостивий Господь дарує тобі Царство Небесне і вічний спокій.

Світла тобі пам'ять, наша дорога Алло... ■

■ На поворотах долі

«А ти ж казав, що викрадеш мене...»

Фотоколаж volyn.com.ua / chatgpt.com.



Кохання не має національності. Воно має серце.

Проти кохання білявої Світлани й рома Романа були всі. Її батьки погрожували відректися від доньки, його родина не хотіла приймати чужинку. А вони мріяли лише про одне – прокидатися поруч...

Дзвінка ПІСНЯ

– Я тебе викраду, Світланко! – сміявся Роман, підхоплюючи її на руки.

– А я й не пручатимуся!

– Навіть якщо доведеться жити в маленькій хатині?

– Навіть у наметі. Аби з тобою.

Він був чорнявий, кароокий, із такою усмішкою, що Світлані здавалося: сонце сходить раніше, коли Роман поруч.

Вона – білява донька сільської вчительки.

Познайомилися на ярмарку. Він продавав дерев'яні іграшки, які вирізав власноруч. Вона купила маленького коника.

– Для кого? – запитав.

– Для нашого майбутнього сина, – пожартувала.

Роман почервонів.

А через місяць уже просив її руки.

...

– Рома?! – батько Світлани аж підвівся. – Ти розумієш, що люди скажуть?!

– А хіба люди зі мною житимуть, тату?

Мати плакала.

Романова родина теж не раділа.

– Своїх дівчат мало? – запитувала його мати. – Вона ж наших звичаїв не знає!

Але Роман одного вечора прийшов до Світлани з обручкою.

– Ходімо зі мною.

– Ти мене викрадаєш?

– Ні. Я хочу, щоб ти сама вибрала.

Вона простягнула руку.

– Я вже вибрала.

...

Весілля було маленьке. Без її батьків.

Мати Романа прийшла, але весь вечір мовчала.

Молодята оселилися в старій хаті на околиці села. Роман лагодив меблі, різьбив дерев'яні колиски. Світлана працювала в бібліотеці.

За рік народилася донечка.

Назвали Надійкою.

Роман цілував маленькі пальчики й повторював:

– Моя білява зірочка!

Дівчинка успадкувала мамине світле волосся і татові великі карі очі.

Та найважче було не з грошима. Найважче – з людьми.

Коли Світлана приходила з донькою на майданчик, деякі матері забирали дітей.

Якось вона почула:

– Диви, зв'язалася з ромом. Тепер має що має...

Вдома плакала потайки.

Роман обіймав її.

– Світланко, я ж казав, що викраду тебе від усього світу.

– А можеш викрасти від людської злості?

Він не знайшов відповіді.

...

Коли Надійці виповнилося п'ять, у Романа виявили тяжку хворобу серця.

Потрібна була операція.

Він продав майстерню, автомобіль. А потім захворів так, що вже не міг працювати.

Світлана мила підлоги в лікарні, брала додаткові зміни.

Одного вечора Роман прошепотів:

– Пробач мені.

– За що?

– Я обіцяв тобі щастя. А приніс стільки сліз...

Вона притулилася до нього.

– Дурненький. Щастя – це не коли не плачеш. Це коли є заради кого витирати сльози.

...

Операція минула успішно, але відновлення було важким.

Саме тоді на порозі з'явився Світланин батько.

Постарілий. Із пакетом яблук.

– Я до онуки, – пробурмотів.

Надійка несміливо виглянула з-за дверей.

– Дідусю, а ти справжній?

Чоловік опустився перед нею навколішки.

– Справжній, сонечко.

– А чого ти так довго не приходив?

Він заплакав.

– Бо був дуже дурний.

Дівчинка обійняла його.

– Нічого. Тато каже, що хорошими можна стати в будь-якому віці.

...

Минуло ще три роки.

Роман знову працював. Надійка пішла до школи. Обидві родини нарешті навчилися сидіти за одним столом.

А одного осіннього ранку Світлана знайшла на кухні записку: *«Кохана, чекаю біля старої верби. Твій викрадач».*

Вона усміхнулася.

Одягнула сукню, в якій колись виходила заміж.

Роман стояв під деревом із букетом польових квітів.

– Ну що, викрадемо одне одного ще раз?

– А ти ж казав, що викрадеш мене...

– І викрав.

– Ні, Ромчику. Ти мене не викрав. Ти мене знайшов.

Він простягнув їй руку.

І саме тоді з-за верби вискочила Надійка.

– Мамо! Тату! А можна я теж буду з вами?

– Звісно, зірочко!

Дівчинка обійняла їх обох.

– Бо мені в школі сказали, що ми не такі, як усі.

Світлана завмерла.

– А ти що відповіла, донечко?

Надійка серйозно подивилася на батьків.

– Що вони праві.

Роман опустився перед нею.

– Чому, сонечко?

– Бо не в кожної дівчинки тато так любить маму, що навіть після стількох років знову хоче її викрасти!

Світлана засміялася крізь сльози.

А Надійка взяла їх за руки й додала:

– Тільки, татку, якщо ще раз викрадатимеш маму, забирай і мене. Бо я без вас обох не вмію бути щасливою... ■

■ Колесо історії

Пам'ятник командиру партизанських загонів втратив охоронний статус

Відповідно до наказу Міністерства культури України, виданого нещодавно, пам'ятник Антону Бринському, розташований біля Маневицького ліцею № 2, визнано таким, що не підлягає занесенню до Державного реєстру нерухомих пам'яток України

Олена ВОЛИНЕЦЬ

Це рішення стало результатом тривалої та послідовної роботи Маневицької селищної ради, депутатського корпусу та громадськості, які неодноразово порушували це питання перед відповідними державними органами та домагалися його остаточного вирішення.

Нагадаємо, пам'ятник Антону Бринському *(Антон Петрович Бринський (1906–1981) – радянський розвідник-диверсант, командир партизанських загонів, письменник, Герой Радянського Союзу та полковник радянської армії.* **– Ред.**) перебував під державною охороною як пам'ятка історії місцевого значення.

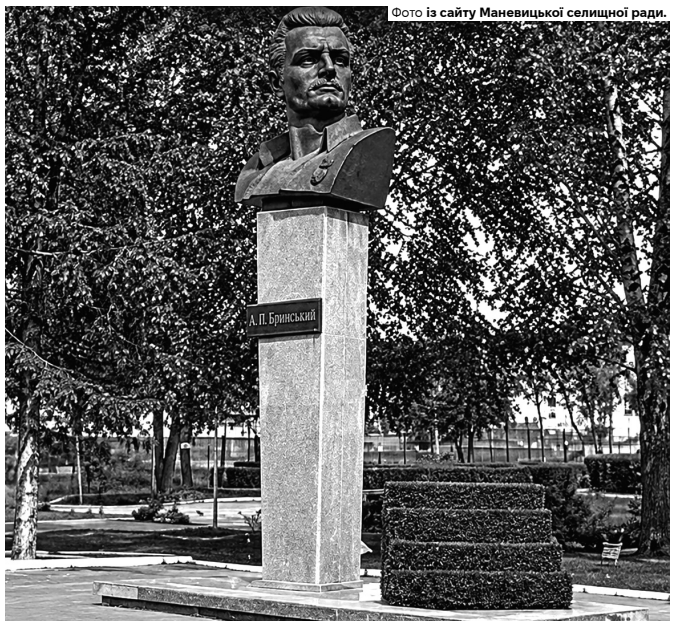

Фото із сайту Маневицької селищної ради.

Пам'ятник Антону Бринському був встановлений майже сорок років тому – в 1987-му.

«Антон Петрович Бринський (1906–1981) – радянський розвідник-диверсант, командир партизанських загонів, письменник, Герой Радянського Союзу та полковник радянської армії.»

Через це громада не могла самостійно ухвалити рішення про його демонтаж без дотримання спеціальних законодавчих процедур.

Ще у 2023 році Волинська обласна державна адміністрація направила до Міністерства культури матеріали з пропозицією не заносити пам'ятник до Державного реєстру. У червні 2026 року Український інститут національної пам'яті також надав історичну оцінку постаті Антона Бринського та діяльності очолюваного ним партизанського формування, звернувши увагу на їхній зв'язок із радянською пропагандою та злочинами проти мирного населення. Інститут рекомендував демонтувати погруддя з дотриманням вимог законодавства.

Маневицька селищна рада підтримала цю позицію та спільно з депутатським корпусом послідовно зверталася до відповідних державних органів, наголошуючи на необхідності ухвалення рішення.

Тепер необхідне рішення прийнято. Наказ Міністерства культури усуває правові перешкоди, пов'язані з охоронним статусом пам'ятника, та створює підстави для подальшого вирішення питання його демонтажу і переміщення у встановленому законом порядку.

«Йдеться не про забуття історії, а про її об'єктивне осмислення, переоцінку радянських наративів та формування українського публічного простору на основі національних цінностей і власної історичної пам'яті», – зазначається на сайті Маневицької селищної ради. ■

■ Пульс тижня

Майже 90% опитаних підтримали ініціативу зміни статусу Маневич

Нещодавно у Маневицькому центрі творчості дітей та юнацтва відбулися громадські слухання щодо віднесення селища до категорії міст

Олена ВОЛИНЕЦЬ

Зустріч об'єднала жителів різного віку та професій, які прийшли, щоб ознайомитися з результатами проведеної роботи, обговорити можливі зміни та висловити власну позицію щодо майбутнього рідного населеного пункту. До громадських слухань долучилися Маневицький селищний голова Олександр Гаврилюк, підприємці, освітяни, медики, працівники культури, фахівці соціальної, земельної та містобудівної сфери, а також молодь, яка активно брала участь у роботі оргкомітету та проведенні опитування. Для тих, хто не зміг бути присутнім особисто, було організовано онлайн-трансляцію через Zoom.

Майже 90% опитаних підтримали ініціативу зміни статусу Маневич.

За результатами громадського опитування, свою позицію висловили 417 жителів населеного пункту. Із них 373 підтримали віднесення селища до категорії міст, 44 – висловилися проти. Таким чином, 89,4% учасників опитування, які мали можливість почути відповіді на питання стосовно того, що дасть із часом зміна статусу у різних сферах, підтримали цю пропозицію.

Наступний крок – розгляд цього питання на сесії Маневицької селищної ради та ухвалення відповідного рішення. ■

У лісі загинув 27-річний чоловік

Йдеться про мешканця села Нуйно Камінь-Каширського району

Олена ВОЛИНЕЦЬ

Чоловіка привалило деревиною неподалік місця вирубки. Обставини трагедії з'ясовують правоохоронці.

Як розповів староста села Нуйно Віталій Ярощук, загиблого знайшли в лісі. На місце викликали швидку медичну допомогу. Медики намагалися його врятувати, однак постраждалий помер. За словами старости, хлопець був найстаршим сином у сім'ї, його батько помер раніше. Про це йдеться у сюжеті телеканалу «Аверс».

Мати розповіла старості, що син пішов до лісу разом із братом. З якою саме метою вони туди вирушили, наразі невідомо.

У Поліському лісовому офісі повідомили, що заготівлею деревини на ділянці поблизу місця трагедії займається підрядна організація. Загиблий не був працівником лісгоспу. За словами лісівників, вони не володіють подробицями нещасного випадку. ■

■ Несподіваний поворот

«Краще за ґратами, ніж із мітлою»: на Волині в'язень отримав новий вирок

У Маневицькій виправній колонії відмова засудженого виконати вимогу адміністрації завершилася новим кримінальним вироком.



Фотоколаж: volyn.com.ua / chatgpt.com.

У Маневицькій виправній колонії засуджений категорично відмовився прибирати територію. За непокору адміністрації суд призначив йому ще одне покарання – 2 роки 6 місяців позбавлення волі

Сергій ГУСЕНКО

Звичайне прибирання території обернулося для в'язня Маневицької виправної колонії №42 новою кримінальною справою. Чоловік двічі відмовився виконати розпорядження адміністрації, хоча йому надали необхідний інвентар і попередили про можливі наслідки.

Як повідомляє місцеве видання «Нова доба» з посиланням на вирок Маневицького районного суду від 10 листопада, засуджений і раніше не виріznявся дисциплінованістю.

У серпні 2025 року Галицький районний суд Львова призначив йому 6 років 3 місяці ув'язнення за незаконний обіг наркотиків. Уже у вересні чоловік опинився у Маневицькій колонії, де невдовзі почав порушувати встановлені правила.

Зокрема, у нього двічі знаходили мобільні телефони. Також засуджений порушував розпорядок дня та правила користування планшетом. За це отримував догани й навіть провів 10 діб у дисциплінарному ізоляторі.

У серпні 2026 року через систематичні порушення суд перевів чоловіка на місяць до приміщення камерного типу. Однак і це не допомогло.

15 вересня адміністрація доручила йому прибрати територію відділення. Інвентар видали, завдання пояснили, але братися до роботи в'язень категорично відмовився. Не змінив рішення й після повторної вимоги та попередження про кримінальну відповідальність. ■

■ От сволота!

56-річного чоловіка судитимуть за сексуальне насильство над дівчиною

За даними прокуратури, житель Каменя-Каширського скористався відсутністю дорослих у родині 16-літньої потерпілої. Після пережитого в неї діагностували посттравматичний стресовий розлад

Наталія МУРАХЕВИЧ

Прокурори Камінь-Каширської окружної прокуратури направили до суду обвинувальний акт щодо 56-річного жителя міста Камінь-Каширський за фактами заподіяння ним 16-літній дівчині тілесного ушкодження середнього ступеня тяжкості та вчинення щодо неї сексуального насильства.

Встановлено, що у травні– липні 2025 року чоловік, достовірно знаючи про неповнолітній вік дівчини, користуючись відсутністю дорослих членів її сім'ї, чинив щодо неї насильницькі дії сексуального характеру.

Внаслідок протиправних дій підозрюваного в потерпілої виник посттравматичний стресовий розлад, який, згідно з висновком експертизи, є тілесним ушкодженням середнього ступеня тяжкості.

Суд обрав йому запобіжний захід у вигляді цілодобового домашнього арешту.

Слідчі дії за участі неповнолітньої відбувалися із дотриманням усіх вимог законодавства про правосуддя, дружнє до дитини, щоб не викликати повторного травмування потерпілої.

Досудове розслідування здійснювалося Камінь-Каширським районним відділом поліції. ■

Водій не помітив, як із темноти на авто вибіг лось...

Дорожньо-транспортна пригода сталася на автодорозі між селами Карасин та Прилісне Камінь-Каширського району

Сергій ГУСЕНКО

Внаслідок зіткнення з автомобілем загинув лось, а транспортний засіб отримав механічні пошкодження. Про це йдеться у постанові Маневицького районного суду від 13 листопада 2026 року.

Близько 19:30 водій автомобіля Volkswagen Caddy не врахував дорожньої обстановки та не обрав безпечної швидкості руху, через що допустив зіткнення з дикою твариною. У суді він визнав обставини справи, подавши заяву про розгляд матеріалів без його участі.

Суд визнав чоловіка винним у порушенні правил дорожнього руху за ст. 124 КУпАП та призначив 850 гривень штрафу. Якщо водій не сплатить штраф протягом 15 днів, у порядку примусового виконання з нього стягнуть подвійну суму – 1700 гривень. ■

У польській Познані затримали двох громадян України, яких підозрюють у нанесенні написів «Слава УПА» на трьох пам'ятниках. Польська прокуратура стверджує, що чоловіки могли діяти на користь російської розвідки та отримувати за це гроші.

■ Незагойна рана

Герой з Волині: «Прошу вашого рішення про призначення мене до списку бойових військових частин»

Закінчення. Початок – на с. 1 і с. 3

Катерина ЗУБЧУК



Фотоколаж: volyn.com.ua / chatgpt.com / фото з архіву родини БЕРНАЦЬКИХ.

Ігор Бернацький учив дружину Тетяну влучно стріляти, навіть подарував їй гвинтівку. Та не навчив лише одного – як жити без нього...

«Я НЕ ЗНАЮ, КУДИ НАС ГОТУЮТЬ, АЛЕ ПІДГОТОВКА ДУЖЕ СИЛЬНА»

З 9-го березня 2022-го по таке ж число 2023-го Ігор Бернацький був у підрозділі ППО на Волині. Рівно рік. А потім, як розповіла його дружина, коли на Горохівщині, зокрема в Берестечку, загинули підряд три молодих хлопчики, віком 19–20 літ, став писати рапорти. Дружина пригадує:

– Якось Ігор каже: «Ти знаєш, я не зможу тут бути. Хай краще прийдуть сюди молоді, вчаться...» І він писав рапорти, починаючи з літа першого року великої війни. «Прошу вашого рішення про призначення мене до списку бойових військових частин», – слова з рапорту Ігоря Бернацького, який служив техніком радіолокаційної системи посадки літаків у роті зв'язку військової частини А 0959, котра дислокувалася на Волині, датований 6-м липнем 2022 року. Лише за третім разом, вже в 2023-му, його таки відправили на навчання. Був і на Львівщині. Говорив: «Тань, я не знаю, куди нас готують, але підготовка дуже сильна». Попросив, щоб я пошила новий бронежилет, бо старий уже попоперетирався, – це ж повзати під час навчальних занять доводилося по асфальтових доріжках. І до відправки на Схід України я виконала його прохання.

А перед від'їздом у зону бойових дій, 10-го та 11-го червня, якраз на річницю їхнього весілля (на той час шлюбу Бернацьких виповнилося 28 літ), Ігоря відпустили на два дні. Тетяна не думала, що це їхня остання зустріч. Тоді, якраз під цю маленьку відпустку, подружжя приурочило знайомство з батьками дівчини – обраниці їхнього сина.

...Сьогодні жінка до крупинок береже в пам'яті кожну мить, проведену з ним в останній їхній рік, коли йому вдавалося хоч на трошки приїхати додому:

– Якось Ігор привіз мені навчальну гранату. Сказав: «Тань, я мушу тебе навчити кидати її». А ще раніше, десь через місяців чотири – п'ять служби, як тільки його відпустили додому, він купив мені гвинтівку-воздушку – для того, казав, щоб я навчилася нею керувати. За хлівом зробив мішень (ми живемо на глухому кутку – паралельної забудови тут нема), і щоразу, приїжджаючи в Берестечко, вчив мене стріляти. І я, до речі, дуже влучно стріляю, бо ще в училищі в нас була військова підготовка, займалися в облаштованому відповідно тирі. У мене є знімки, на яких я – в літньому платтячку і з тою гвинтівкою в руках. Десь поряд був Ігор...

«А ЯКОСЬ ТИЖДЕНЬ ІГОРЯ НЕ БУЛО ЗВ'ЯЗКУ»

Поїхавши на Схід України, Ігор Бернацький потрапив на Донецький напрямок. Були якраз бої за Мар'їнку. Спочатку служив у 36-ій бригаді морської піхоти, а потім, коли їх розформували, доєднався до 35-ї бригади морської піхоти.

На передовій він був, по суті, всього три тижні. Тетяна згадує ці тижні, дні, коли жила в тривозі, але ще не могла й думки допустити, що зовсім скоро в їх життя увірветься вічна розлука:

– Ігор по можливості відправляв мені відео. Звичайно ж про якісь теплі миті, щоб не засмучувати мене. Зняв, як вони відзначали п'ятдесятиріччя побратима. А одного разу розповідав, що був сильний обстріл, але слава Богу, обійшлося без «200-х» – от тільки шестеро хлопців, які не встигли втекти в укриття, отримали поранення, коли їх накрило КАБами. А якось тиждень Ігоря не було зв'язку. Стефанія, з якою ми працювали разом у Польщі й чоловік якої теж був на війні, заспокоювала. «Ти знаєш, у нас якось десять днів не було зв'язку – не переживай».

Тетяну підтримувало на цьому позитиві й те, що сам Ігор був впевнений, що з ним все буде добре, – він повернеться. Для нього прикладом в цьому був фронтовий шлях двох його дідусів, котрі пройшли всю Другу світову війну (а один – ще й радянсько-фінську) й Бог дав їм ще багато літ життя.

Для Ігоря Бернацького прикладом в цьому був фронтовий шлях двох його дідусів, котрі пройшли всю Другу світову війну (а один – ще й радянсько-фінську) й Бог дав їм ще багато літ життя.

– І я мала таку надію, просила в Господа, щоб вберіг чоловіка, – каже жінка. – І ось – переддень тої чорної дати. 27 червня я розвішувала випраний одяг на вулиці. А в нас зразу за хлівом – польський цвинтар, і там ростуть великі, старі сосни. Залітає два лелеки, заплутуються в гіллі й починають дуже голосно клекотати. Від того клекотання в мене чуть серце не обірвалося. Стривожена, набирати телефон Ігоря – не вдається. Лише пізно ввечері він до мене сам додзвонився.

Тоді Ігор сказав дружині, що його черга була працювати в складі евакуаційної бригади, яка забирала з поля бою поранених, – тому й на зв'язок не виходив. І це була їхня остання розмова. 28 червня він загинув.

– Уже після того, як ми похоронили Ігоря, – розповідає жінка, – я розпитувала хлопців, як все було. Виявляється, всіх поранених повантажили на бронетранспортер, а трьом, в тому числі й Ігорю, не вистачило місця, щоб покинути місце бою. Двоє під час обстрілу, що не припинявся, загинули. А третього, наймолодшого хлопчину, контузило і відкинуло під дерева. Ото він уночі опритомнів, побачив двох убитих і якось, зорієнтувавшись, пробрався до наших. Завдяки цьому тіла Ігоря та його побратима Олександра Цвида вчасно забрали. Самі хлопці везли їх прямо додому, поспішаючи, – день і ніч, оскільки тоді було спекотно. Я була із сином на опізнанні, бачила Ігоря. 1-го липня його поховронили. Зараз думаю, що якби Ігор був у закритій домовині, я б нізащо не повірила, що він загинув, сподівалася б, що чоловік живий і повернеться до нас.

...Не втримуюся й кажу Тетяні, що ми з нею мали б давно зустрітися, а не більш як через три роки після загибелі її чоловіка. Й жінка на це каже:

– Раніше така зустріч і не могла відбутися, бо я нічого й не розповіла б. Після загибелі чоловіка в мене була тяжка депресія – пішов гормональний збій, і я захворіла. Навесні 2024 року мені поставили діагноз – «онкологія». Була операція. Я й тепер проходжу лікування, реабілітацію. Мені Ігор довго не снився. А то прийшов у сні. І побачене мною, за тлумаченням у соннику, віщує, що він забрав мою хворобу. Так я собі, в усякому разі, вирішила.

До речі, Тетяна Бернацька сьогодні має в Берестечку своє ательє. От би порадів за неї її Ігор, як каже жінка, коли б знав про це! Адже цю ідею вона виношувала давно:

– Й Ігор мене підтримував в цьому задумі. Через програму Prozorro, я виграла конкурс і одержала в оренду приміщення. Ще в червні 2023 року, до Дня Конституції, воно було готове до використання – залишалося підключити світло. Думала, от зателефонує чоловік 28 червня, а я поділюсь з ним гарною новиною. На жаль, не вдалося нам уже поговорити. Але мені хочеться вірити, що Ігор бачить все з Небес і тішиться за мене, знаючи, що зараз ця, наша спільна, мрія, котра збулася, дала мені улюблену роботу, яка тримає мене в цьому житті. ■

ПП БУРМАКА Н.П.
28 листопада; 5, 12 грудня.
ефективне лікування від
АЛКОГОЛЬНОЇ ЗАЛЕЖНОСТІ, ТЮТЮНОПАЛІННЯ, ЗАЙВОЇ ВАГИ, НАРКОМАНІЇ ТА ІГРОМАНІЇ
лікування -анонімне
www.nadiya.com.ua
м. Луцьк, пр. Волі, 6 (Федерація профспілок):
тел. (0332) 75-11-75, (0332) 20-05-55, моб. 095-808-20-53, 098-388-88-36; м. Рівне: (0362) 43-57-58
Центральний офіс: Черкаси, вул. В. Ложешнікова, 1/1
(0472) 63-16-16, 63-25-28
Працюємо за попереднім записом. Ліц. АВ №539362 МОЗУ від 22.04.10

Р Е К Л А М А

ОГОЛОШЕННЯ ДЛЯ ВСІХ
E-mail: reklama.volyn@gmail.com
Тел.: (0332) 78-07-70, 066 82 47 160 – Vodafone, 096 77 31 037 – Київстар, 066 82 47 160 – Viber, Telegram, WhatsApp.

РІЗНЕ

● Продам жом, торфобрикет, щебінь різних фракцій, пісок, камінь бут, формак, відсів, цеглу білу та червону, чорнозем, землю на вимостку, блоки, цемент, гній. Доставлю. Вивезу будівельне сміття. Тел. 099 61 14 575, 097 34 43 386.

● Продам жом, торфобрикет, дрова, пісок, щебінь різних фракцій (насипом та в мішках), камінь бут, цеглу білу та червону (нову та б/в), землю на вимостку, гній, цемент. Доставка. Вивезу будівельне сміття. Тел. 099 33 74 034, 096 99 43 100.

ВВАЖАТИ НЕДІЙСНИМИ

● Загублений атестат про закінчення загально-освітньої школи I – III ступенів с. Романів, виданий 21 червня 2009 р. (серія ВС 35731099) на ім'я Горбатюк Марія Віталіївна, вважати недійсним.

● Загублену чіп-карту до цифрового тахографа (UAD000000CWN3000), дійсну до 07.01.2030 р., видану на ім'я Крищук Сергій, вважати недійсною.

● Загублену чіп-карту до цифрового тахографа (UAD000000CNO6000), дійсну до 2029-09-23, видану на імя Рудь Євген, вважати недійсною.

● Загублену чіп-карту до цифрового тахографа (UAD000000AYZF010), дійсну до 09-05-2028 р., видану на ім'я Козлюк Богдан, вважати недійсною.

● Загублену чіп-карту до цифрового тахографа (UAD000000CNN0020), дійсну до 2029-09-23, на ім'я Борисевич Богдан, вважати недійсною.

● Загублену чіп-карту до цифрового тахографа (UAD000000DZTW000), дійсну до 2031-03-26, на ім'я Дядюк Віталій, вважати недійсною.

● Загублену чіп-карту до цифрового тахографа UAD000000CDAY010, дійсну до 2029-06-13, на ім'я Червінський Богдан, вважати недійсною.

● Загублену чіп-карту до цифрового тахографа (UAD000000DVRF000), дійсну до 2031-02-11, на ім'я Кос Вадим, вважати недійсною.

● Загублену чіп-карту до цифрового тахографа UAD000000D1EX000, дійсну до 2030-03-03, видану на ім'я Просопчук Микола, вважати недійсною.

● Загублену чіп-карту до цифрового тахографа (UAD000000EI46000), дійсну до 2031-09-03, видану на ім'я Стасюк Віктор, вважати недійсною.

ПАНСІОНАТ «БЛАГОДАТЬ» ЗАПРОШУЄ НА РОБОТУ:



ДОГЛЯДАЛЬНИЦЮ ЗА ЛІТНІМИ ЛЮДЬМИ, КУХАРЯ, МЕДСЕСТРУ ТА ПРИБИРАЛЬНИЦЮ.

ЗАРОБІТНА ПЛАТА: 15 000 – 35 000 грн (1000 грн/доба)

Графік: вахтовий період.

МИ ПРОПОНУЄМО:
- Безкоштовне харчування та проживання;
- Бонуси та премії;
- Комфортні умови роботи;
- Дружній колектив і підтримку на етапі адаптації.

Тел. 098 85 96 872

■ Футбол

«Був би у Грузії хороший нападник на полі, ми б не перемогли...»

Україна втримала перемогу у важкому матчі, в якому все вирішив точний удар 25-річного форварда Данила Сікана вже на 53-ій секунді поєдинку

Петро ПАС

Фотоколаж: volyn.com.ua / chatgpt.com.



Данило Сікан забив уже на 53-й секунді, але решту матчу українцям довелося відчайдушно захищати свою перевагу. Три очки здобули, а от запитань до гри збірної залишилося чимало...

Нам дуже на руку зіграв цей швидкий гол форварда бельгійського «Андерлехта» Данила Сікана, який зумів перехопити передачу грузинського захисника і, не вагаючись, ударив з-за меж штрафного у дальній нижній кут воріт кіпера «Ліверпуля» Гіоргі Мамардашвілі.

Це була лише 53-я секунда матчу!!! Найшвидший гол в історії офіційних матчів України!

ТОП-3 найшвидших голів за збірну України в історії:

• **15 секунда – Андрій Ярмоленко** (Уругвай, 2011 рік, товариський матч).

• **53 секунда – Сергій Ребров** (Грузія, 1998, товариський матч).

• **53 секунда – Данило Сікан** (Грузія, 2026, Ліга націй).

Данило, зрештою, і став у підсумку «Левом матчу» – 36% уболівальників віддали йому це звання. У 6 матчах Ліги націй збірна України забила лише три голи – і два з них на рахунку Сікана (ще один – Роман Яремчук).

А так ініціативою – 60% м'ячем – володіла Грузія – вона затиснула нас біля наших воріт – і ми відверто відбивалися. А коли вже не могли – виручав наш голкіпер Дмитро Різник, який здійснив 5 сейвів (у Мамардашвілі – 2).

Тож пощастило. Відбилися. Україна виграла нічийний матч (як сказав після гри Андреа Мальдера: «Треба вміти вигравати брудні матчі») і зберегла прописку в Лізі В.

Нічого хорошого про гру збірної України сказати не можу, на жаль...

Залишився розчарований грою збірної України у матчі з Грузією і відомий у минулому український тренер і футболіст 86-річний Йожеф Сабо.

«Попереживати все ж довелося. Ініціатива в матчі та ігрова перевага, як на мене, були на боці грузинів. Забили наші хлопці дуже швидкий гол – і все. Ну, максимум до 15-ї хвилини більш-менш грали, а потім... Окопалися й відбивалися, переважно.

Нічого хорошого про гру збірної України сказати не можу, на жаль. Якісь безглузді передачі, та й усе... Був би у Грузії хороший нападник на полі, ми б не перемогли», – сумно констатував Йожеф Сабо.

Ліга націй. Група В2. 6-й тур. Україна – Грузія – 1:0 (1:0 – Данило Сікан, 1 хв.).

Україна: *Різник, Сарапій, Забарний, Матвієнко, Миколенко, Назарина, Синчук (Кащук, 64), Ярмолюк, Сікан (Яремчук, 64), Судаков (Бондар, 92), Краснопір (Очеретько, 57).*

Запас: *Трубін, Єрмаков, Бондар, Довбик, Крупський, Крушинський, Михавко, Назаренко, Шапаренко.*

Тренер: *Андреа Мальдера (Мальдера).*

Стадіон: Кошицька футбольна арена (Кошиці, Словаччина). **Арбітр:** Мартін Матоша (Словенія).

Результат іншого матчу Групи В2: Угорщина – Північна Ірландія – 1:1 (1:0 – Барнабаш Варга, 35 хв.; **1:1** – Джастін Девенні, 65).



ЛІГА НАЦІЙ 2026/27 З ФУТБОЛУ

Результати жеребкування стикових матчів.

Пари 1/4 фіналу, 25–27 та 28–30 березня 2027 року:

• Іспанія – Франція.
• Норвегія – Англія.
• Нідерланди – Португалія.
• Бельгія – Німеччина.

Пари 1/2 фіналу, 9–10 червня 2027 року:

• Нідерланди / Португалія – Іспанія / Франція.
• Бельгія / Німеччина – Норвегія / Англія.

Перехідний плей-оф між Лігами А та В, 25–27 та 28–30 березня 2027 року:

• Боснія і Герцеговина – Данія.
• Угорщина – Сербія.
• Ірландія – Хорватія.
• Словенія – Уельс.

Перехідний плей-оф між Лігами В та С, 25–27 та 28–30 березня 2027 року:

• Кіпр – Північна Македонія.
• Естонія – Румунія.
• Фарерські острови – Грузія.
• білорусь – Ізраїль. ■

26 листопада у фінському Контіолахті, стартує новий біатлонний сезон Кубка світу 2026/27. Першою стане чоловіча індивідуальна гонка на 20 км, яка розпочнеться о 17:10 за київським часом.

Склад чоловічої збірної України: Дмитро Підручний, Віталій Мандзин, Антон Дудченко, Денис Насико і Богдан Борковський.

Честь жіночої збірної України захищатимуть: Христина Дмитренко, Олена Городна, Олександра Меркушина, Анастасія Меркушина, Тетяна Тарасюк.

Для Тетяни Тарасюк виступ у Контіолахті стане дебютом на рівні Кубка світу. А ось олімпійська чемпіонка-2014 36-річна Юлія Джима розпочинає сезон у складі команди «Б» за індивідуальним планом підготовки.

■ Увага, конкурс!

Зав'язав пістолет у вузол після вбивства Джона Леннона

Бронзова скульптура «Ні насильству» *(Non-Violence)*, створена шведським художником Карлом Фредріком Рейтерсвардом, стала всесвітньо відомим символом миру. Її ще називають «Зав'язаний пістолет» *(The Knotted Gun)*

Грицько ГАРБУЗ

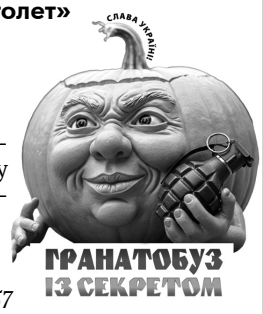

Карл Фредрік Рейтерсвард задумав цю незвичайну роботу наприкінці 1980 року, приголомшений убивством свого друга – легендарного музиканта Джона Леннона. Скульптура зображує велетенський револьвер *Colt Python .357 Magnum*. Курок зведений, але вистрілити неможливо: дуло зав'язане у міцний вузол! Так митець показав безглуздість насильства й силу людського прагнення до миру.

Перші три оригінальні відливки скульптури встановили у шведському Мальме, Люксембурзі та Нью-Йорку. Останню 1988 року уряд Люксембургу подарував Організації Об'єднаних Націй. Відтоді знаменитий «Зав'язаний пістолет» стоїть біля штаб-квартири ООН і нагадує світові: зброя має мовчати!

Саме ця скульптура й надихнула нас на загадку, з якою, відзначу, більшість постійних гравців «Гарбуза із секретом» успішно впоралися.

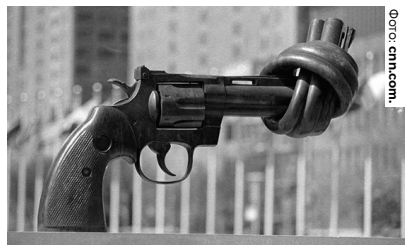

Фото: cnn.com.

Знаменитий «Зав'язаний пістолет» стоїть біля штаб-квартири ООН і нагадує світові: зброя має мовчати!

«ОСІННІЙ ГРАНАТОБУЗ-2026. СПЕЦЗАВДАННЯ № 5»

На нинішнє запитання надихнув пам'ятник в одному з найвідоміших, хоча відносно молодих, міст світу, який став закликом до миру. Тож зменшений варіант головного персонажа ми сьогодні й заховали у гранатобузі.

Асоціативний ряд із цим предметом: *«барабан», «Бітлз», «муха», «миротворець», «магазин», «Герцог Йорський», «антинасильство», «песик», «гачок», «вузол», «ручка»...*

Що за предмет ми заховали у гранатобузі?

А найпершою надіслала правильну відповідь – **«Револьвер»** – волинянка **Вікторія Пармьонова.** І зробила це ще 1 жовтня о 20:30!

Щиро вітаємо переможницю! Просимо пані Вікторію зв'язатися з редакцією, аби напередодні свята Миколая отримати подарунок від Грицька Гарбуза.

А тим, кому цього разу гарбуз так і не відкрив своєї таємниці, радимо не журитися. Попереду ще стільки загадок, що буде над чим і голову поламати, і потилицю почухати!

Тож зустрічайте нову загадку – вже 6-го туру! І знову – не для ледачих!

До речі, відповіді на 5-й тур нашого нового конкурсу приймаємо ще до 28 листопада. Тому всі, хто досі не розгадав попередньої загадки, мають шанс наздогнати найкмітливіших! Шукайте її за QR-кодом:

«ГАРБУЗЯЧА ОСІНЬ-ЗИМА – 2026». 6-Й ТУР

Друзі, цього разу ми заховали у гранатобузі предмет, який точно є у вас удома. І, найімовірніше, більшість із вас уже сьогодні до нього торкалася!

А надихнув нас на цю загадку надзвичайно популярний американський детективний серіал. У ньому головна героїня з легендарним на весь світ ім'ям дарує головному героєві на день народження саме такий предмет. Іменинник – у шоці! Адже він на власні очі бачив, як цей предмет... «загинув»! Проте його кохана зуміла зробити майже неможливе – повернути «небіжчика» до життя!

Вийти на назву серіалу вам допоможе закреслення зайвих букв у цих словах: *«Наталія», «ні», «альпініст», «мер».*

А можете нічого й не закреслювати, якщо зумієте розплутати інший клубок підказок. **Ось асоціативний ряд, який розкриває призначення захованого предмета:** *«траур», «лимон», «популярна країна світу», «хімічна речовина», «ритуал», «жасмин», «листок», «мед», «прапор ісламу», «100»...*

То що ж цього разу заховалося у гранатобузі?

Слово-відповідь потрібно надіслати **до 4 грудня** включно ЛИШЕ у вигляді повідомлення на номер 066 133 86 88. Обов'язково після слова-відповіді у дужках зазначте своє ім'я, прізвище та регіон, який представляєте. Наприклад: «Паляниця» (Валерій Залужний, Житомирщина).

І пам'ятайте: у нашому конкурсі перемагають не ті, хто знає все на світі, а ті, хто вміє бачити незвичайне у звичайному!

Приємних вам пошуків – і нехай повітряні тривоги не заважають розгадувати загадки! ■

■ Ім'я Волині

«Ніколи не будіте удосвіта озер...»: дивовижний світ 93-річного волинського поета



93 роки любові до Полісся. Віктор Лазарук перетворив природу рідного краю на велику Поезію.

Нещодавно відомий письменник Віктор Лазарук відзначив свій День народження. На жаль, нині майстер слова нездужає, тож ми вирішили підтримати його найкращим подарунком для Поета – увагою до творчості. І пропонуємо читачам насолодитися віршами, у яких кожен рядок дихає любов'ю до рідної землі

Олександр ЗГОРАНЕЦЬ, головний редактор газети «Волинь»

Цю добірку я давно збирався підготувати, та все відкладав на потім. А коли через російські обстріли ми знову залишилися без світла, взяв до рук книжку Віктора Лазарука «Отрок Осінь», перечитав її – і зрозумів, як багато світла може подарувати людині справжня Поезія...

Бо є поети, які описують природу. А є ті, хто вміє з нею розмовляти, чути її подих, розуміти її таємниці й перекладати їх мовою віршів. Саме таким є Віктор Антонович Лазарук – відомий український письменник, член Національної спілки письменників України, лауреат літературно-мистецької премії імені Агатангела Кримського.

Він належить до тих небагатьох майстрів слова, для яких рідне Полісся стало не просто малою батьківщиною, а цілим Всесвітом. Його озера, ліси, птахи, річки й навіть найменші травинки у віршах оживають, розмовляють, мріють і кохають.

«У своїх найкращих, так званих „екологічних" віршах він просто не має суперників у нашій поезії», – так високо оцінив творчість Віктора Лазарука видатний український поет Іван Драч.

А письменник Віктор Вербич назвав його «одним із найунікальніших українських майстрів слова», наголосивши на дивовижній особливості митця: навіть живучи в Луцьку, він по-справжньому почувається вдома лише в поліській глибинці, яку сприймає як центр Всесвіту.

Віктор Лазарук навчився чути те, повз що ми щодня проходимо, не помічаючи: як дихає озеро, як розмовляє ліс, як співає пташка. І подарував нам найцінніше – можливість побачити рідне Полісся очима Поета.

Високо оцінював творчість волинського поета й професор Іван Денисюк. Він підкреслював, що Віктор Лазарук давно заслуговує на ґрунтовні літературознавчі дослідження, а його особливе ставлення до природи має глибокий філософський зміст. Адже для Лазарука **Природа – великий Художник, чиї нерукотворні шедеври людина не має права нищити.**

І справді, зараз так уже майже не пишуть...

Прочитайте хоча б його «Озеро, що спить». Скільки в тих кількох строфах світла, ніжності та мудрості! Або «Магазин без продавця», де осінній ліс перетворюється на щедрий універмаг природи. А який дивовижний звукопис у «Зяблику», де здається, що між рядками справді озивається пташка!

Нещодавно Вікторові Антоновичу виповнилося 93 роки. На жаль, перед своїм Днем народження поет потрапив до лікарні й нині продовжує боротися з недугою.

Тому сьогодні ми вирішили підтримати майстра найкращим способом – запросити читачів знову відкрити для себе його поезію.

Можливо, ці рядки стануть у пригоді й учителям української літератури, які шукають для своїх учнів справжні перлини рідного слова. Адже навіть усезнаючий дядько Google не надто щедрий на поезії Віктора Лазарука.

А найголовніше – нехай ці вірші знайдуть нових читачів. Бо поет живе не лише доти, доки пише. **Він живе доти, доки його слово відгукується в людських серцях.**

Читайте. Насолоджуйтеся. І відкривайте для себе Полісся, яке вміє не лише шуміти лісами й хвилюватися озерами, а й говорити мовою великої Поезії! ■

ПОЕЗІЇ ВІКТОРА ЛАЗАРУКА

МАГАЗИН БЕЗ ПРОДАВЦЯ

У зарослях ожини
Спочило літо тихе.
Скрізь на кущах ліщини
Висять горіхів міхи.

Гриби юрбою з лісу
Виходять на дороги.
У кошик самі лізуть,
Кидаються під ноги.

Не пам'ятають люди
Таких ще урожаїв.
Куди не глянь – усюди
Чого душа бажає.

Лежать поля смугасті,
Осінні, сонні води.
У ліс, відкритий навстіж, –
Універмаг природи!

1959.

...

ОЗЕРО, ЩО СПИТЬ

Зоря сльозиться в небі,
Світлішає блакить.
Були ви коли-небудь
На озері, що спить?

Ви сіли тихо в човен,
Взялися за весло.
Пливе туман ранковий
І сонце за село.

Ви мовчите, бо всюди
Замовкли комиші.
Весело дишуть груди,
Світає на душі.

Не ворухнеться вітер,
Замріявся, завмер...
Ніколи не будіте
Удосвіта озер:

В таку ранкову пору,
Коли пливе туман,
Озерам сниться Море,
А морю – Океан.

1960.

...

РАКИ

Феєричний у березі плюск,
Розколовся, роздвоївся
місяць-молюск.

Ми витрушуєм старість,
як зілля із волока.
Ми не віримо в чудо, проте
Свищуть раки – вертається
молодість,
В лісі папороть буйно цвіте.

Шелестять мої раки, мов дощ,
у мішку,
Шамотить наокіл рогоза,
І годинника свого заводить
цвіркун,
Що іде, наче в казці, назад.

Треба вірити в чудо, у води,
що міняться,
Що пливуть в наших душ ятері.
Скоро – світ... Черепашки
стулилися місяця,
Плине ранок у клешні зорі.

1965.

...

НА ПОСВІТ*

Пахне свіжо лепехою й зіллям.
Темно й ясно. Вогні в човні.
Переїхало щуче весілля.
Б'є шампанське з березових віт
На кохання, життя, на посвіт.

В очі хлюпнеться повінь уповні,
В серці виросте ряска зорі,
Ваші ості – в моїй любові,
Руки ваші – в живій ікрі.

Раки влізуть у місячну вершу,
Що за сук зачепилась на дні.
Не губіте кохання найперше,
Що розквітло на дні у мені.

По моїй нерозважній любові
Б'є шампанське і грім солов'я.
Закривавлений весь у човнові,
В душу вашу зітхатиму я.
**На посвіт – браконьєрський спосіб риболовлі.*

1969.

...

ВІТЕР, ПОШЕПКИ

Що ж робити такій нахабі?
Я лежу у траві і мовчу.
І білявій свої кульбабі
Пух на шиї тонкій лоскочу.

Розквітає дівчатами луг.
Підхоплю. Занесу в ярину.
Та боюся, що подихом губ
Доторкнусь... роздягну...

1969.

...

ЗЯБЛИК

Сонце пече, пече, пече.
Скину тобі глицю на плече.

В'ю гніздо, Вітя-віть.
Від мохів до верховіть
Тінь блакитна мерехтить.

Тінь... тінь... тінь... Зелена тінь.
І теплінь... теплінь... така теплінь.

Вітя-віть! І чого ти, чого ти,
чого ти?
Світ великий! Світ чудовий!
До роботи!
В'ю гніздо. Вітя-віть.
Сам лишився? Треба вміть.
Облітав усі гаї.
Ти питаєш. Ми ж свої.
І чого ти, чого ти, чого ти,
мов комиш?
Я співаю. Ти мовчиш.

Так мені сюрчить із сосняка
Зяблик у береті голубому,
У лампасах білих олімпійських
на боках,
В реченні гіллястому, мов кома!..

1981.

...

Дружний шум подорожніх
дощів.
Снять ліщинові вудки про
лінивих лящів.
Загубила кресало блискавиця
в траві.
Дише мертва природа
у природі живій.
З ночі світиться антське
бородате лице.
Запальований човен тихо
шарпає цеп.

1982.

■ Судоку

ЗАПОВНІТЬ ПОРОЖНІ КЛІТИНКИ ТАК, ЩОБ В КОЖНОМУ РЯДКУ, СТОВПЧИКУ І КВАДРАТІ 3×3 БУЛИ ЦИФРИ ВІД 1 ДО 9 ПО ОДНОМУ РАЗУ.

9	1				5			
2						9	5	
			6			3	1	
					3			8
		5		2				4
		1			9		7	
	8	6		3		7		
	4				8		2	3

Відповіді на судоку за 18 листопада.

5	6	2	3	7	1	4	8	9
7	8	3	4	9	2	6	5	1
9	1	4	5	6	8	2	3	7
1	9	8	6	5	3	7	2	4
6	2	5	7	1	4	8	9	3
3	4	7	8	2	9	5	1	6
2	3	6	9	4	5	1	7	8
8	7	1	2	3	6	9	4	5
4	5	9	1	8	7	3	6	2

■ Нарешті!

Через річку Стир прокладуть пішохідний міст

Він з'єднає Луцьк і село Рованці

Микола ДЕНИСЮК

Луцька і Боратинська громади домовились про будівництво пішохідного мосту через річку Стир. Фінансуватимуть проєкт обидві ради. За словами секретаря Луцької міської ради Андрія Разумовського, поблизу Центрального парку збереглися фундаменти старого радянського мосту.

На думку посадовця, це може дозволити облаштувати там пішохідний перехід із меншими витратами. Також, за його словами, було б добре збудувати ще один міст ближче до Дубнівського перехрестя та вулиці Карпенка-Карого. ■

За перші десять місяців 2026 року в Україні загинули або отримали поранення щонайменше 1144 дитини. Це найбільша кількість підтверджених випадків загибелі чи травмування дітей порівняно із страшною статистикою за будь-який попередній рік упродовж останніх трьох років.

Конфлікти з територіальними центрами комплектування та соціальної підтримки (ТЦК та СП) через «бусифікацію» практично зійшли нанівець. Про це заявив народний депутат, член комітету Верховної Ради з питань національної безпеки, оборони й розвідки Федір Веніславський.

■ Життя як серіал

Купив кохання на базарі в Колках...

Закінчення. Початок – на с. 16

Зореслав СТОЖАР

Сорок п'ять років тому вони мріяли одружитися. Миколі було двадцять. Ганні – майже дев'ятнадцять.

Він – молодий механізатор із сусіднього села. Вона – найгарніша дівчина в Колках.

Миколі прийшла повістка до армії. Домовилися: відслужить – і справлять весілля.

Ганна навіть почала вишивати рушника. На одному кінці – червоні троянди, на другому – два голуби.

– Чекатимеш? – запитав перед від'їздом.

– Хоч сто років!

Вона поцілувала його й зав'язала на зап'ясті червону стрічку.

– Щоб не забув.

...А через три місяці служби прийшов лист.

«Не пиши мені більше. Я виходжу заміж».

Микола перечитав його разів двадцять.

...Після демобілізації на Волинь не повернувся. Подався в росію, влаштувався на нафтогазове підприємство.

Там одружився. Прожив із дружиною багато років. Дітей Бог не дав. А коли дружина померла, залишився сам.

Після 24 лютого 2022-го вже не зміг жити в країні, яка прийшла вбивати українців.

Повернувся на Волинь. Купив стареньку хату неподалік Колок. Про Ганну не розпитував. Боявся почути, що вона щаслива з іншим.

Фотоколаж: volyn.com.ua / ChatGPT.com.



Справжнє кохання не старіє. Старіють лише руки, які так довго не могли обійняти одне одного...

...Ганна так і не вийшла заміж. Доглядала хворих батьків. А коли в аварії загинули племінниця з чоловіком, забрала їхню маленьку доньку Соломійку.

– Я думала, ти забув мене...

– А я думав, ти зрадила...

Вони стояли посеред базару – двоє сивочолих людей, у яких чужа брехня вкрала сорок п'ять років.

І плакали.

...

Того дня Микола скупив усі Ганнині хустки.

А ввечері приніс старий військовий альбом.

Між пожовклими фотографіями лежала червона стрічка.

– Ти зберіг?.. – прошепотіла Ганна.

– А як я міг викинути єдине, що залишилося від тебе?

Вона повела його до старої скрині. Дістала весільний рушник.

Тепер, коли бабусі боляче, дідусь тримає її за одну руку. А я – за другу.

А одного листопадового дня 2026 року поїхав на базар.

По картоплю, моркву та цибулю.

І купив там... своє загублене кохання.

...

– Ти ж заміж вийшла... – прошепотів Микола.

Ганна схопилася за прилавок.

– Хто тобі сказав?!

– Ти написала...

– Я?! Колю, я ж тебе чекала!

Вона затулила обличчя руками.

Листа написала її мати. Вважала, що доньці потрібен заможний чоловік, а не бідний солдат.

– А я ось це зберегла...

Микола став перед нею навколішки.

– Ганнусю, виходь за мене заміж.

– У шістдесят чотири?!

– А що, почекаємо до ста?

Вона засміялася крізь сльози.

...

...На весіллі Соломійка розстелила перед молодятами той самий рушник.

– Бабусю, чого ти плачеш? Ти ж тепер щаслива!

– Від щастя, серденько, теж плачуть.

Микола взяв Ганну за руку.

– Пробач, що так довго йшов до тебе...

– Нічого, Колю. Головне, що дійшов.

І тихенько додала:

– Пам'ятаєш, я обіцяла чекати хоч сто років? Бачиш, минуло тільки сорок п'ять...

...

А невдовзі Ганна захворіла.

Лікарі призначили тривале лікування.

Микола продав трактор, щоб оплатити необхідні ліки, й щодня возив дружину до лікарні.

Одного вечора вона прошепотіла:

– Колю, навіщо тобі стара хвора жінка? Ти ж міг знайти здорову...

Він поклав їй на долоню червону стрічку.

– Ганнусю, я тебе сорок п'ять років шукав. Невже думаєш, що тепер відпущу через якусь хворобу?

І поцілував її зморшкуваті руки.

...

...У їхньому домі на почесному місці стоїть стара лялька без туфельки.

Поруч – весільна фотографія сивочолих молодят.

Ганна ще лікується. Микола не пропускає жодного обстеження.

А Соломійка написала у шкільному творі: *«Мій дідусь купив мою ляльку на базарі в Колках. А бабуся каже, що тоді він купив наше щастя.*

Але я знаю правду. Він просто знайшов бабусине серце, яке колись загубилося.

Тепер, коли бабусі боляче, дідусь тримає її за одну руку. А я – за другу.

І вчора я попросила Бога, щоб Він дозволив бабусі пожити ще хоча б п'ять років. Бо дідусь стільки її шукав, що вони ще не встигли натішитися одне одним...» ■

■ Усміхніться!

Є люди, які несуть в собі щастя. Коли ці люди поруч, все ніби стає яскравим і барвистим. Але моя дружина їх називає алкашами!

☺☺☺

Невістка – свекрусі:

– Мамо, чому ви стоїте біля відкритого вікна?

– Та ось думаю: стрибнути чи закрити...

– Стрибайте, я закрию!

☺☺☺

Молитва для мамусь школярів:

– Господи, дай мені сили зробити уроки з дитиною! І при цьому залишитися люблячою матусею, культурною жінкою і адекватною сусідкою.

☺☺☺

Зранку роблю зарядку – нахиляюсь долонями до підлоги... Прокидається жінка й каже: «Не треба поклонів. Можна просто: «Доброго ранку, принцесо!»

■ Що віщують зорі?

ГОРОСКОП НА 30 ЛИСТОПАДА – 6 ГРУДНЯ

ОВЕН (21.03–20.04)

На початку тижня можливі несподівані витрати, тому не поспішайте розлучатися з останніми гривнями. Бережіть серце й уникайте перевтоми. У родині хтось потребуватиме вашої підтримки. Самотнім Овнам зорі радять не боятися першими зізнатися в симпатії: навіть найсміливіших іноді лякають три прості слова «Я тебе кохаю». **Сприятливий день** – середа, **несприятливий** – п'ятниця.

ТЕЛЕЦЬ (21.04–21.05)

Фінансові справи поступово налагоджуватимуться, однак дорогі покупки краще обміркувати двічі. Не переохолоджуйтеся й подбайте про повноцінне харчування. У сім'ї можливі приємні клопоти. Самотнім Тельцям зорі підказують: не кожен, хто запрошує вас на каву, мріє лише про каву. Іноді це початок великого кохання. **Сприятливий день** – четвер, **несприятливий** – понеділок.

БЛИЗНЮКИ (22.05–21.06)

Тиждень може принести цікаву пропозицію щодо додаткового заробітку. Бережіть нерви та не забувайте про відпочинок. У родині доведеться шукати компроміс. Самотнім Близнюкам зорі радять визначитися зі своїми почуттями: якщо сьогодні подобається один, а завтра інший, то третій може не дочекатися своєї черги. **Сприятливий день** – субота, **несприятливий** – вівторок.

РАК (22.06–22.07)

Гроші цього тижня вимагатимуть розумного розподілу, особливо напередодні зимових свят. Подбайте про імунітет і не ігноруйте перших ознак застуди. У родині можлива щира розмова, яка допоможе забути давню образу. Самотнім Ракам зорі обіцяють несподівану симпатію. Тільки не ховайтеся у свою мушлю, коли щастя вже стукає у двері. **Сприятливий день** – п'ятниця, **несприятливий** – середа.

ЛЕВ (23.07–23.08)

На роботі з'явиться нагода продемонструвати свої здібності й поліпшити фінансове становище. Бережіть спину та не піднімайте зайвого. У сім'ї не намагайтеся командувати всіма одночасно. Самотнім Левам зорі обіцяють романтичну пригоду, але попереджають: кохання – не полювання, а кохана людина – не здобич. **Сприятливий день** – вівторок, **несприятливий** – неділя.

ДІВА (24.08–23.09)

Можливе повернення давнього боргу або невеликий фінансовий подарунок. Здоров'ю піде на користь збалансоване харчування. У родині не варто робити трагедію через дрібниці. Самотнім Дівам зорі радять припинити шукати ідеальну половинку: навіть найкращі люди іноді розкидають шкарпетки й забувають вимкнути світло. **Сприятливий день** – понеділок, **несприятливий** – четвер.

ТЕРЕЗИ (24.09–23.10)

Не довіряйте цього тижня надто щедрим обіцянкам. Стежте за артеріальним тиском і не перевантажуйте організм. У родині на вас чекає приємна несподіванка. Самотнім Терезам зорі радять нарешті зробити вибір: поки ви зважуєте всі «за» і «проти», хтось рішучіший може запросити вашу симпатію на побачення. **Сприятливий день** – п'ятниця, **несприятливий** – середа.

СКОРПІОН (24.10–22.11)

Не виключені додаткові заробітки, проте остерігайтеся сумнівних пропозицій. Бережіть нервову систему! У сім'ї варто більше слухати, аніж повчати. Самотнім Скорпіонам зорі підказують: не влаштовуйте допит людині, яка вам подобається. Кохання народжується з довіри, а не з перевірки телефонних повідомлень. **Сприятливий день** – четвер, **несприятливий** – субота.

СТРІЛЕЦЬ (23.11–21.12)

На вас чекає активний тиждень із можливістю поліпшити матеріальне становище. Не забувайте про рух і свіже повітря. У родині можливе маленьке свято або добра звістка. Самотнім Стрільцям зорі обіцяють цікаве знайомство. Тільки пам'ятайте: стріли Амура летять влучніше, коли ви не намагаєтеся самі керувати його луком. **Сприятливий день** – неділя, **несприятливий** – вівторок.

КОЗОРІГ (22.12–20.01)

Фінансові справи потребуватимуть терпіння, зате наприкінці тижня можливий приємний результат. Подбайте про суглоби. У родині хтось чекає від вас теплих слів. Самотнім Козорогам зорі радять відкласти бодай на вечір службові справи: кохання не приходить за робочим графіком і не просить дозволу в начальства. **Сприятливий день** – середа, **несприятливий** – п'ятниця.

ВОДОЛІЙ (21.01–19.02)

Несподівана ідея може відкрити нове джерело доходів. Не захоплюйтеся самолікуванням! У родині можливі радісні новини від близької людини. Самотнім Водоліям зорі натякають: хтось давно дивиться на вас закоханими очима. Не шукайте щастя на іншій планеті, коли воно щодня вітається з вами біля під'їзду. **Сприятливий день** – субота, **несприятливий** – понеділок.

РИБИ (20.02–20.03)

Не поспішайте позичати гроші навіть добрим знайомим. Бережіть ноги від холоду! У сім'ї можливе примирення після давнього непорозуміння. Самотнім Рибам зорі обіцяють романтичну зустріч, але радять не плутати мрії з реальністю: принц на білому коні може приїхати й маршруткою. Головне – щоб із добрим серцем. **Сприятливий день** – вівторок, **несприятливий** – четвер. ■

ВОЛИНЬ
www.volyn.com.ua t.me/Volyn_ZMI facebook.com/Volyn.ZMI

Головний редактор і відповідальний за випуск ЗГОРАНЕЦЬ Олександр Олександрович

Тижневик «Волинь». Ціна договірна.
Набраний і зверстаний в комп'ютерному центрі ТзОВ «Газета «Волинь»
ЗАСНОВНИК: ТЗОВ «ГАЗЕТА «ВОЛИНЬ»
Місцезнаходження видавця:
43025, м. Луцьк, просп. Волі, 13.
Поштова адреса за якою здійснюється редакційний контроль:
вул. Ковельська, буд. 2, м. Луцьк Волинської обл., 43016.
volyn.nova@gmail.com, reklama.volyn@gmail.com
Заснована 27 вересня 1939 року.*

Редакція залишає за собою право на літературне редагування надісланих матеріалів без узгодження з автором. Рукописи не повертаються й не рецензуються. Редакція може не поділяти думку авторів. Передрук або відтворення у будь-якій формі матеріалів, розміщених у газеті «Волинь-нова» чи на її інтернет-сторінці, без письмової згоди видання заборонено. Публікації під рубриками «Офіційно», «Політика», «Точка зору», «Секрет успіху», «Благодійність», «Економіка», «Актуально», «Добра справа», а також із позначкою «°» друкуються на правах реклами.
За зміст рекламних матеріалів та листів, надісланих читачами, газета відповідальності не несе.
Редакція залишає за собою право відмовити в розміщенні рекламної статті, якщо її зміст суперечить законодавству України, нормам моралі або може завдати шкоди виданню.

Телефони редакції:
066 82 47 160, 096 77 31 037
ВІДДІЛИ РЕДАКЦІЇ

Головний бухгалтер
ВДОВИЧЕНКО Тамара Федорівна
Політики
УЛІЦЬКИЙ Василь Михайлович
Інформації
ВЛАШИНЕЦЬ Леся Степанівна
Інтернет-новин
НЕКОЗ Наталія Валеріївна
Передплати і розповсюдження
КОСІНСЬКА Ольга Олексіївна
Спеціальні кореспонденти
ЛІСОВИЙ Ігор Сергійович
ІВАНЮК Раїса Іванівна
Літературний редактор
ЗАГАЙКО Катерина Євгенівна

ТзОВ «Газета «Волинь»
п/р UA833052990000026007000803281 КБ Приватбанк, МФО 305299, ЄДРПОУ 02471695 Друк офсетний.
Обсяг 4 друк. аркуші
Передплатний індекс: 30000
Ідентифікатор медіа: **R30-02496**, рішення від 18.01.2024 № 142.
Віддруковано: ТОВ «Поділля-Тер», м. Тернопіль, вул. Текстильна, 28 тел.: (0352) 52-27-37. http://a-print.com.ua
Тираж випуску: 7385.
Замовлення № 1827

Життя як серіал

Фотоколаж: volyn.com.ua / chatgpt.com.



– Колю?.. Господи... Ти живий?!

Купив кохання на базарі в Колках...

За п'ятдесят гривень. Саме стільки попросила маленька дівчинка за стареньку ляльку без однієї туфельки. Чоловік і гадки не мав, що разом із нею знайде те, що втратив сорок п'ять років тому...

Зореслав СТОЖАР

– Дядьку, куліть ляльку. Будь ласочка!

Микола зупинився посеред базару в Колках. Перед ним стояла дівчинка років восьми в завеликій курточці. Тримала стару ляльку з облізлим носиком. На одній ніжці була червона туфелька, друга – боса.

– Скільки просиш, красуне?

– П'ятдесят гривень.

– А чому продаєш?

Дівчинка опустила очі.

– Бабуся каже, що ми багаті, бо маємо одна одну. Але я вчора чула, як вона плакала, що нема за що купити мені чоботи на зиму.

Микола відчув, як щось стиснулося під грудьми.

– А де твоя бабуся?

– Он там. Хустки продає. Тільки не кажіть, що я розповіла. Вона в мене горда.

Він простягнув дівчинці п'ятсот гривень.

– Решти не треба.

– Ні! Бабуся не дозволяє милостиню брати.

– То куплю ще дев'ять таких ляльок.

> **Бабуся каже, що ми багаті, бо маємо одна одну. Але я вчора чула, як вона плакала, що нема за що купити мені чоботи на зиму.**

– Але ж у мене одна...

– А ти запиши мені борг. Колись віддаси.

Дівчинка засміялася.

І саме в цю мить до них підійшла сивочола жінка.

– Соломійко! Я ж просила нікуди не відходити!

Микола підняв очі. І лялька випала з його рук.

– Ганно?..

Жінка зблідла.

– Колю?.. Господи... Ти живий?!

Продовження історії – на с. 15

Оце так-так!

У Берестечку студенти влаштували «фігурне катання» на тракторах

Замість ковзанів – колеса, замість льоду – смуга перешкод. Майбутні механізатори змагалися у вправності, точності та вмінні приборкувати сільськогосподарську техніку

Марта САЛО

Хто сказав, що фігурне катання буває лише на льоду? У Берестечку довели: справжні піруети можна виписувати й за кермом трактора! Щоправда, замість витончених ковзанів тут – масивні колеса, а замість оплесків за стрибки – визнання за ювелірну точність керування.

Незвичні змагання влаштували студенти Берестечківського професійно-технічного училища № 27. Майбутні трактористи першого, другого та третього курсів демонстрували не швидкість, а передусім майстерність, витримку й уміння відчувати техніку. Підготував хлопців до випробувань майстер виробничого навчання Андрій Криштоф.

Одним із найцікавіших завдань стала їзда на самохідному шасі Т-16. Тут потрібно було пройти дистанцію так обережно, щоб розхлюпати якомога менше води. А це, погодьтеся, неабияке мистецтво, особливо, коли під тобою не легковик, а трактор!

Не меншої вправності вимагало керування потужнішим МТЗ-80 із причепом та бочкою з водою. Тут уже кожен необережний рух міг зіпсувати результат.

ЗА ПІДСУМКАМИ ТРАКТОРНОГО «ФІГУРНОГО КАТАННЯ» ВИЗНАЧИЛИ ТРЬОХ ПЕРЕМОЖЦІВ:

- **Вадим Герасимець,** першокурсник, – найкраще вправився з керуванням трактором Т-25;
- **Іван Зробок,** другокурсник, – переміг у випробуванні на Т-16 із водою;
- **Ярослав Данильчук,** третьокурсник, – продемонстрував найвищу майстерність за кермом МТЗ-80 із причепом та бочкою.

Отож, у Берестечку довели: щоб стати справжнім асом тракторної справи, мало просто навчитися крутити кермо. **Треба ще мати тверду руку, точне око й відчувати машину так, ніби вона – продовження тебе самого!**



Фотоколаж volyn.com.ua / chatgpt.com. / фото: Берестечківське ПТУ № 27.

Майбутні трактористи з Берестечка довели: справжній ас не той, хто швидше мчить, а той, хто зуміє пройти найскладніший віраж, не збивши жодного стовпчика й не розхлюпавши води!

Прогноз погоди на Волині з 26 листопада по 2 грудня

Четвер	П'ятниця	Субота	Неділя	Понеділок	Вівторок	Середа
26 листопада	27 листопада	28 листопада	29 листопада	30 листопада	01 грудня	02 грудня
мін. -5° макс. -2°	мін. -4° макс. -1°	мін. -6° макс. -3°	мін. -5° макс. -3°	мін. -6° макс. -3°	мін. -5° макс. -3°	мін. -5° макс. -2°

Фотоскріни: sinoptik.ua.

Золоті слова

> **Важко нести свій хрест? То кинь його і побачиш – стане ще важче.**
>
> **(Петро КОРОБЧУК, 70 років, український поет, перекладач, літературний критик із Волині).**



2026 ЛИСТОПАД–ГРУДЕНЬ

Богдан, Георгій, Єгор, Інокентій, Назар, Федот, Юрій, Яків, Олімпій, Юліан.

26 Четвер

Всесвітній день інформації.
День шевця.

схід – 17:34, захід – 10:28. Спадаючий опуклий місяць. 17-й день.
схід – 07:51, захід – 16:20. Тривалість дня – 08:29. Тривалість ночі – 15:31.

Всеволод, Гаврило, Роман, Яків, Фекла.

27 П'ятниця

Чорна п'ятниця (всесвітній день розпродажів).



схід – 18:57, захід – 11:20. Спадаючий опуклий місяць. 18-й день.
схід – 07:52, захід – 16:19. Тривалість дня – 08:27. Тривалість ночі – 15:33.

Андрій, Василь, Григорій, Данило, Денис, Іван, Павло, Костянтин, Микола, Сергій, Степан, Тимофій, Федір, Серафим.

28 Субота

День пам'яті жертв голодоморів.
День працівника системи фінансового моніторингу.

схід – 20:26, захід – 11:56. Спадаючий опуклий місяць. 19-й день.
схід – 07:54, захід – 16:18. Тривалість дня – 08:24. Тривалість ночі – 15:36.

Данило, Денис, Іван, Микола, Ніла, Неоніла, Ольга, Акакій, Парамон, Філумена.

29 Неділя

29.11. 1994 року – Верховна Рада України ратифікувала Конвенцію про охорону біологічного різноманіття, підписану 11 червня 1992 року в Ріо-де-Жанейро.

схід – 21:53, захід – 12:21. Спадаючий опуклий місяць. 20-й день.
схід – 07:55, захід – 16:17. Тривалість дня – 08:22. Тривалість ночі – 15:38.

Андрій, Антон, Дмитро, Наум, Феофіл.

30 Понеділок

Апостола Андрія Первозваного.
День радіотехнічних військ Повітряних сил ЗСУ.
День домашніх тварин.

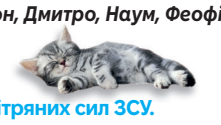

схід – 23:17, захід – 12:39. Спадаючий опуклий місяць. 21-й день.
схід – 07:57, захід – 16:17. Тривалість дня – 08:20. Тривалість ночі – 15:40.

Антон, Дмитро, Ананій, Наум, Філарет.

1 Вівторок

День невролога.
День працівників прокуратури України.
Всесвітній день боротьби зі СНІДом.

схід – --:--, захід – 12:54. Остання чверть. 22-й день.
схід – 07:58, захід – 16:16. Тривалість дня – 08:18. Тривалість ночі – 15:42.

Андрій, Іван, Кирило, Матвій, Степан, Стефан.

2 Середа

Міжнародний день боротьби за скасування рабства.
День 2D-художників в Україні.



схід – 00:36, захід – 13:08. Спадаючий півмісяць. 23-й день.
схід – 07:59, захід – 16:16. Тривалість дня – 08:16. Тривалість ночі – 15:44.

Місячний і сонячний календарі склав Вадим ХОМІК, вчитель фізики та астрономії КЗЗСО «Луцький ліцей №1 Луцької міської ради».

Увага!

З легкої руки **Юрія Миколайовича Фініковського** – очільника знаної в нашому краї великою допомогою для ЗСУ і благодійністю Рівненської сільської ради – **новою володаркою 1000 гривень від газети «Волинь» стала Тамара Тихонівна Торчук із села Дерно Луцького району.**

Вітаємо переможницю і зичимо, щоб наступного разу удача усміхнулася саме Вам!

Інтерв'ю з Юрієм Фініковським читайте на с. 8 сьогоднішнього випуску.

А умови передплати «Волині» на 2027-ий рік – на с. 9!

Магнітні бурі в грудні

Джерело: ukr.net.

Подбайте заздалегідь про ліки від тиску й головного болю. Відмовтеся від алкоголю, кофеїну, важкої та гострої їжі. Легкі прогулянки пішки допоможуть покращити тонус судин і наситити організм киснем. Бережіть себе і своїх рідних!



😐 **Слабкі: 5, 7, 12, 16, 22, 29.**
☹️ **Середні: 6, 13, 23, 26, 30.**
😡 **Сильні: 14, 15, 24, 25, 31.**

Магнітні бурі – це потужні збурення магнітного поля Землі, які виникають через спалахи на Сонці та викиди сонячного вітру. Коли потоки заряджених сонячних частинок досягають нашої планети, вони зіштовхуються з її захисною оболонкою (магнітосферою) і змушують її коливатися. Це природне явище може викликати полярні сяйва, впливати на роботу супутників і зв'язку, а також позначатися на самопочутті метеозалежних людей.